

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

Jurassic World: Fallen Kingdom

Dino's op de vlucht

TULLY

THE MEG

DOGMAN

LOVE, SIMON

INCREDIBLES 2

UNDER THE SILVER LAKE

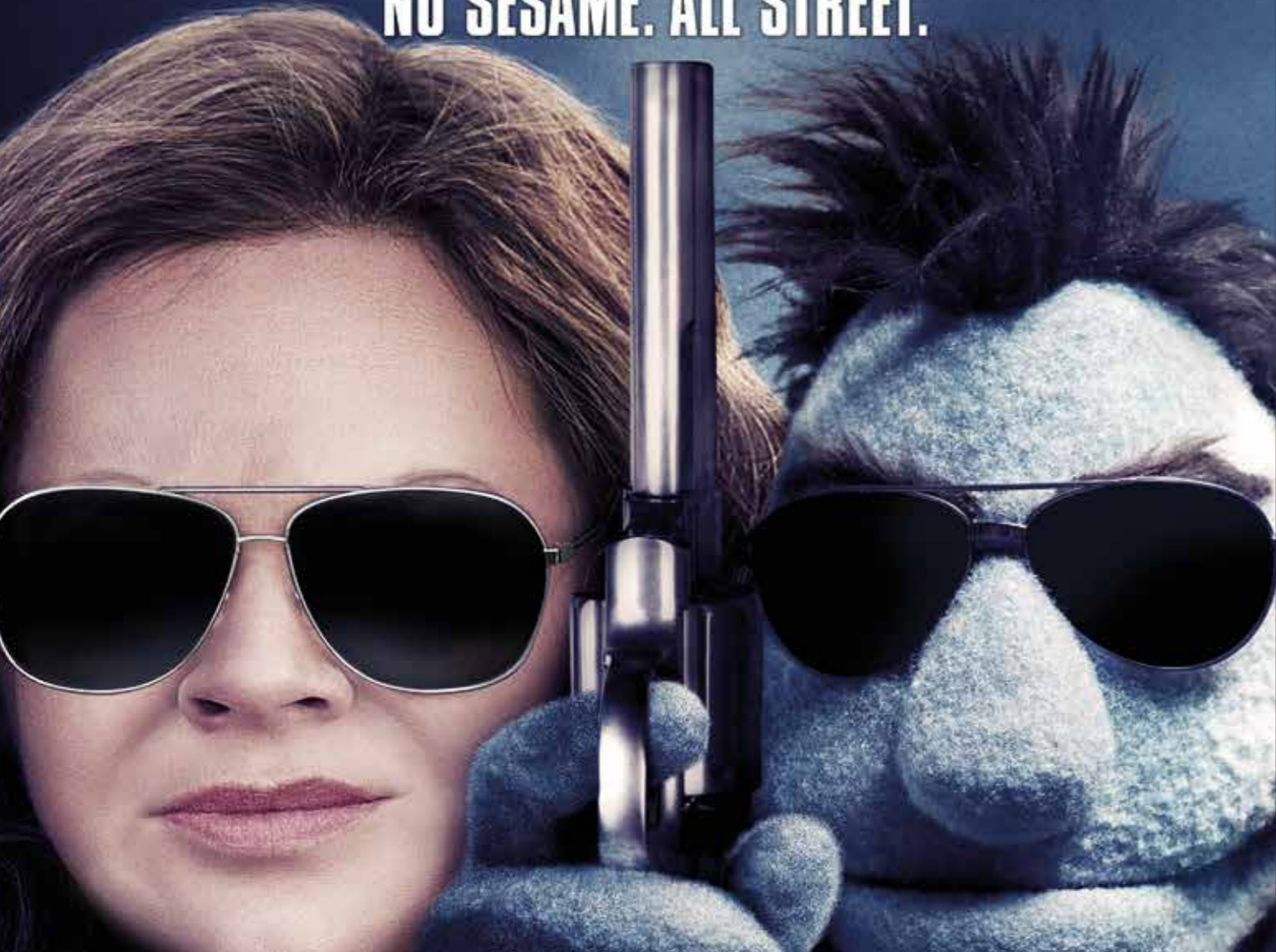
THE MAN WHO KILLED DON QUIXOTE

COVER
1 VAN 8

ZOMER 2018

#43

NO SESAME. ALL STREET.

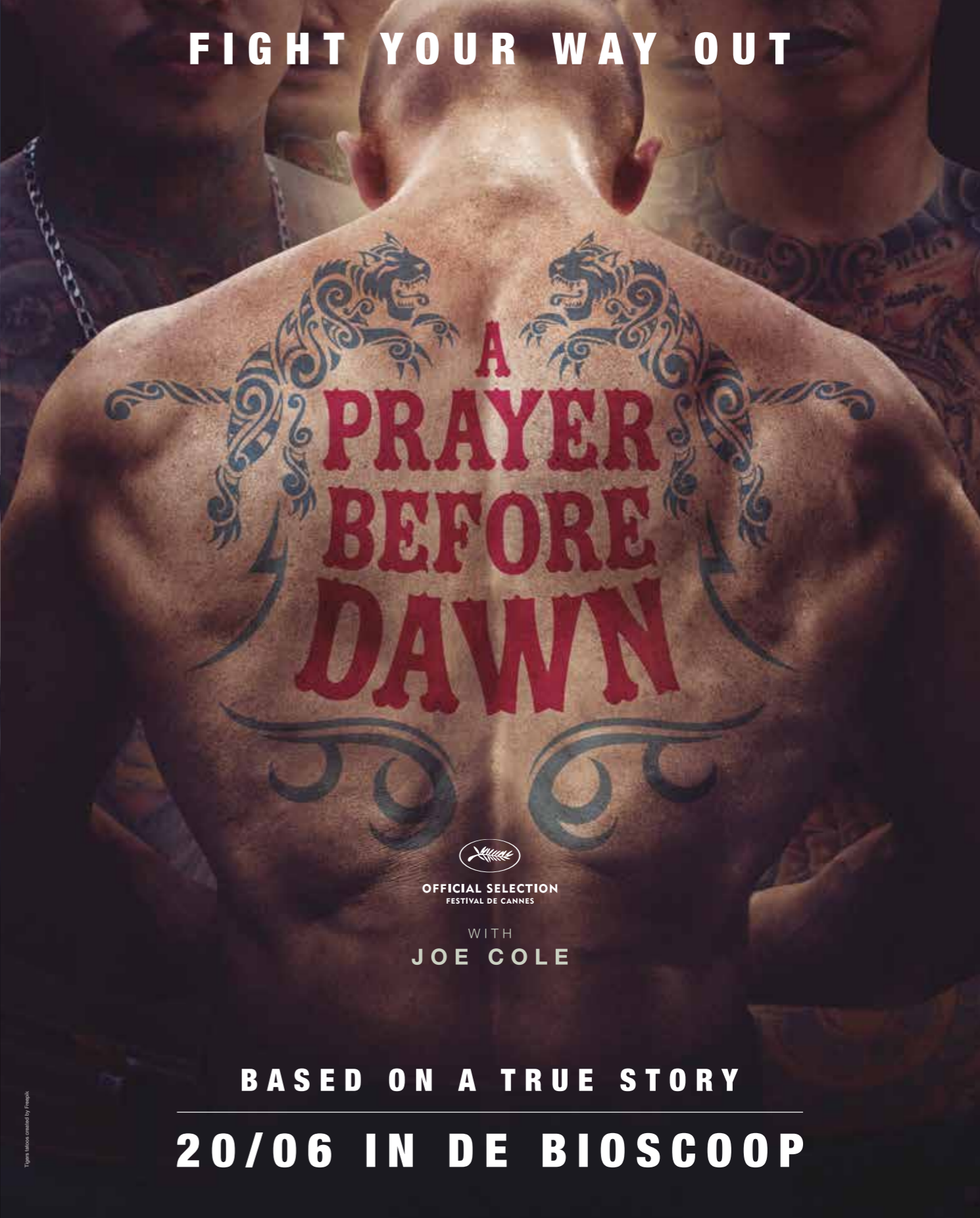

MELISSA MCCARTHY

THE HAPPYTIME
MURDERS

22/08 IN DE BIOSCOOP

FIGHT YOUR WAY OUT

OFFICIAL SELECTION
FESTIVAL DE CANNES

WITH
JOE COLE

BASED ON A TRUE STORY

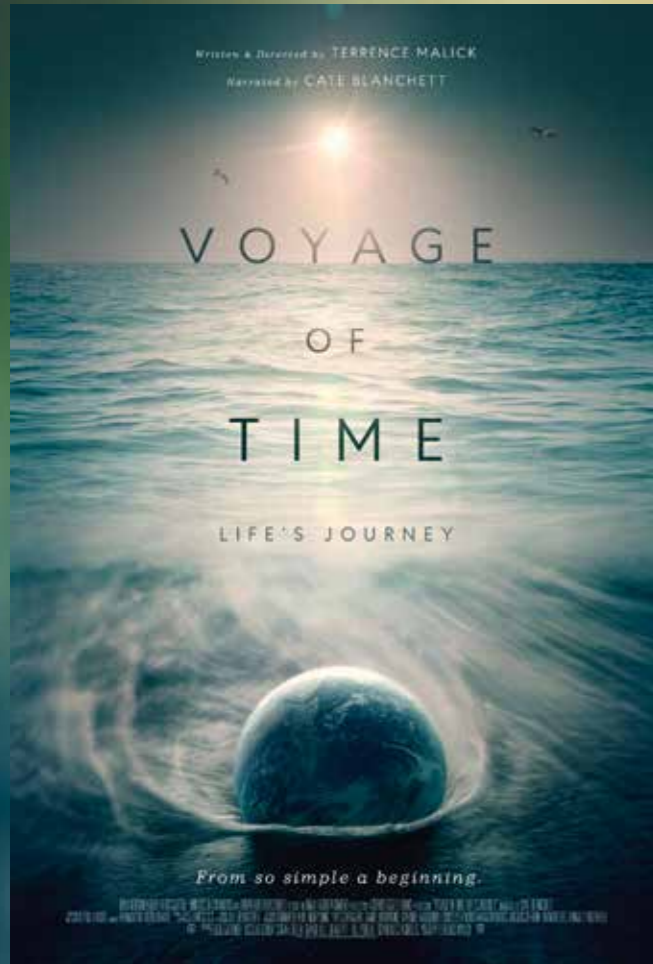
20/06 IN DE BIOSCOOP

Tijdschrift uitgeverij

Lumière*

Een adembenemende film van Terrence Malick (*Badlands, The Tree of Life*) verteld door Cate Blanchett. Een onvergetelijke ervaring voor je zintuigen!

Een unieke gerestaureerde versie van Andrei Tarkovsky's poëtisch meesterwerk, voor het eerst in de bioscoop te zien!

04/07

01/08

DEZE ZOMER IN DE BIOSCOOP

TODAY'S A MARVELOUS DAY FOR ADVENTURES!

OFFICIAL SELECTION
FESTIVAL DE CANNES

THE MAN WHO KILLED

Don Quixote

ADAM
DRIVER

JONATHAN
PRYCE

A
TERRY GILLIAM
FILM

25 JULI IN DE BIOSCOOP

DANIEL CRAIG

HALLE BERRY

FROM THE DIRECTOR OF MUSTANG

KINGS

A FILM BY DENIZ GAMZE ERGÜVEN

IN DE BIOSCOOP OP 4/7

WWW.IMAGINEFILM.BE

15/08 IN DE BIOSCOOP

WHAT ARE THEY HIDING?

A FILM BY DAVID ROBERT MITCHELL
THE DIRECTOR OF IT FOLLOWS

ANDREW
GARFIELD

RILEY
KEOUGH

UNDER THE SILVER LAKE

Zomerblues

Natuurlijk is het leuk om er tijdens de zomer enkele weken op uit te trekken met de familie, en eenmaal terug doet het deugd om te merken dat je nergens moet aanschuiven. Als echte stadsmus begin ik na enkele weken echter te kampen met een speciaal soort ongemakkelijkheid. Het gebrek aan drukte doet me dan almaar harder denken aan de ontzagwekkende openingssequentie uit *28 Days Later*, waarin het hoofdpersonage door een verlaten Londen dwaalt.

Lang, lang geleden veranderde ook Broer Bioscoop in een verlaten woestenij tijdens de zomerperiode. Alle interessante releases werden immers opgespaard tot het najaar. Dat tijdperk is gelukkig voorgoed voorbij. Beter nog: er speelt steevast voor ieder wat wils in de zalen, van puik popcornvertier, over coole cross-overs tot uitmuntende uitdagers. En daar word ik als filmveelvraat dolgelukkig van.

Wij hebben in ieder geval onze uiterste best gedaan om in dit nummer de duizelingwekkende diversiteit van het zomerse bioscoopaanbod in de verf te zetten. Schrik dus niet als je op de volgende pagina's artikels over gedoodverfde kaskrakers als *Jurassic World: Fallen Kingdom*, *Incredibles 2* en *The Meg* zij aan zij vindt met stukken over festivalfavorieten als *The Man Who Killed Don Quixote*, *Dogman* en *Under the Silver Lake*.

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN <i>De collega's 2.0</i>	14
FILMFAN <i>Heleen Debruyne</i>	16

CLOSE-UP

JURASSIC WORLD: FORGOTTEN KINGDOM	18
A PRAYER BEFORE DAWN	22
LOVE, SIMON	24
TULLY	28
INCREDIBLES 2	30
ADRIFT	36
THE MAN WHO KILLED DON QUIXOTE	40
THE MEG	44
DOGMAN	46
SPECTRUM <i>Eija-Liisa Ahtila</i>	50
UNDER THE SILVER LAKE	52

POINT OF VIEW

RECENSIES	62
BESTE.FILM.OOIT. <i>Over the Edge</i>	66

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
 info@vertigoweb.be
 www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Peter Janssens – peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Stijn Janssen, Christophe Verbiest

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Arno Callens

EINDREDACTIE Piet Uyttebroeck

LAY-OUT Geert Verbist

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dorian van den Bremt, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

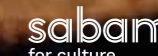
www.twitter.com/VERTIGObe f www.facebook.com/VERTIGObe

FFO 7 > 15
 SEP
 2018

ALLE FILMS VOOR 30 EURO? BESTEL NU AL JE FESTIVALPAS OP

WWW.FILMFESTIVALOOSTENDE.BE

De collega's 2.0

Vallen en opstaan met stuntman Rick Wiessenhaan.

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

De allereerste stunt van Rick Wiessenhaan werd vereeuwigd in *Ad fundum* van Erik Van Looy, waarin hij van het gemeentehuis van Borgerhout tuimelt. 'Eigenlijk was ik gewoon op de set om de luchtmatras af te leveren', herinnert de 47-jarige Rotterdammer zich. 'Om vier uur 's nachts zei de *body double* van Tom Van Bauwel plots: "Dat vallen is toch niet helemaal mijn ding." (lacht) Waarop ik, met mijn grote mond: "Dan doe ik het wel effe!" Zo is het 25 jaar geleden dus begonnen.'

Samen met zijn vader Harry is Rick een vaste waarde op Nederlandse en Belgische filmsets. Wie een auto wil laten crashen of een vuurgevecht wil ensceneren, komt automatisch bij de Wiessenhaans uit. 'Wist je dat mijn pa een perfecte dubbelganger is van Jaak Van Assche? In *Vet hard*, die bij jullie werd uitgebracht als *Volle gas*, dubbelt hij Jaak in al zijn onderwaterscènes.'

Hoewel de originele tv-serie *De collega's* niet bepaald bekendstond om haar halsbrekende actiescènes, deed Jan Verheyen voor zijn bioscoopupdate toch een beroep op Team Wiessenhaan. 'Ik kan alleen verklappen dat de film zich niet uitsluitend op kantoor afspeelt', aldus de stuntman. 'De collega's begeven zich naar buiten, en daar komt toch wat stuntwerk bij kijken. Die 2.0 in de titel staat er dus niet zomaar.' (lacht) ▣

VANAF 12 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Heleen Debruyne

Met vuile lakens kan Heleen Debruyne wel overweg. Dat weten we dankzij de gelijknamige podcast die ze samen met historica Anaïs Van Ertvelde presenteert. Maar hoe vertrouwd is de radiomaakster, columniste en auteur met het witte doek? 'Als ik niet kan slapen, ga ik weleens naar de laatavondvoorstelling van een slechte film kijken.'

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is de beste film ooit gemaakt?

HELEEN DEBRUYNE: 'Beste is veel gezegd, maar met *Melancholia* heeft Lars von Trier me toch geraakt. Een feest dat gezellig begint en gaandeweg compleet ontspooit, daar heb ik zelf vaak nachtmerries over. Dankzij die film besef ik dat cinema me beroert op een manier waarop een roman dat niet kan.'

Je stoort je niet aan de provocaties van Von Trier, die zichzelf weleens met Hitler vergelijkt?

'Nee, omdat ik hem niet ernstig neem. Die scene in *Antichrist*, waarin die vos zich plots omdraait en 'Chaos reigns' zegt, is toch waanzinnig grappig? Sowieso reken ik kunst nooit af op de daden van de maker.'

Welke film heeft jou onlangs kwaad gemaakt?

'*The Post* van Steven Spielberg, het ultieme bewijs dat cinema als politiek statement niet werkt. Ik vond dat heroïsche toontje zó misplaatst, alsof het verhaal zich niet op een redactievloer afspeelde, maar op de

"IK ZIE ZELDEN EEN INTERESSANT
VROUWELIJK FILMPERSONAGE."

commandobrug van de Enterprise uit *Star Trek*. Uit ervaring weet ik dat de meeste journalisten moreel véél ambiguer zijn dan hoe ze in die film worden afgebeeld.'

Wat is jouw vreemdste cinema-gewoonte?

'Ik woon in Gent tussen twee cinema's in, de Studio Skoop en de Sphinx. Als ik niet kan slapen, ga ik weleens naar de laatavondvoorstelling van een slechte film kijken. Me wat ergeren, ik vind dat tof. (lacht) Zo had ik van *The Circle* zoveel slechte recensies gelezen, dat ik dacht: 'Die moet ik zien!'

Het boek was beter?

'Absoluut. Dave Eggers schetst daarin een griezelig herkenbaar toekomstbeeld: wie niet alles deelt op een Facebookachtige site, maakt geen deel uit van de maatschappij. Een interessante parabel voor onze tijd, waar in de verfilming met Tom Hanks en Emma Watson zo goed als niets van overbleef.'

Met welke filmmaker dweepte je als tiener?

'Ik ben opgegroeid in het grauwe West-Vlaanderen. Toen ik in de middelbare school het oeuvre van Pedro Almodóvar ontdekte, ging er een nieuwe wereld voor me open. Alleen al de figuren die daarin rondliepen. Ik denk niet dat ik voordien al een

travestiet had gezien. Almodóvars melodramatische toontje vond ik dan weer heel herkenbaar. Mijn familie is namelijk ook zo.' (lacht)

Welke film geeft jouw leefwereld accuraat weer?

'Lastig, want ik zie zelden een interessant vrouwelijk personage, laat staan een schrijfster. Maar sommige scènes uit *The Square*, de Zweedse satire op het kunstwereldje, vond ik héél herkenbaar. Ik hou van kunst, maar ik heb al zoveel teksten van curators gelezen waarvan ik dacht: sorry, maar waar jij vier pagina's voor nodig hebt, dat vat ik samen in twee zinnen. Dat doorprijkt *The Square*.'

Wie mag jou spelen in een biopic over jouw leven?

'Ik hoor vaak dat ik op de secretaresse van Hitler lijk. Die uit *Der Untergang*, weliswaar. Een compliment, want het is zeker geen lelijke vrouw. Dat ze een nazi speelde, neem ik er dan maar bij. Oei, heb ik nu net een *Von Triertje* gedaan?' ▣

@Jonas_Govaerts

vuilelakens.be
heleendebruyne.be

HERINNERINGEN OPGRAVEN

Jurassic World: Fallen Kingdom heeft zijn tagline 'The park is gone' niet gestolen. Eerst was er de sluiting van het dinopretpark, nu maakt een vulkaanuitbarsting korte metten met het eiland waar de prehistorische beesten vertoefden. Vandaar: een rondleiding door de blockbusterfranchise, met als gids *De Morgen*-journaliste en dinomaniak **Katrin Swartenbroux**. 'Op hun best zijn de eerste drie films natuurdocumentaires, maar dan met dinosauriërs.'

tekst **JONAS GOVAERTS**

JURASSIC PARK (1993)

JONAS GOVAERTS: Hoe vaak herbekijk jij Spielbergs origineel?

KATRIN SWARTENBROUX: 'Zo'n twee keer per jaar. Maar eigenlijk is *Jurassic Park* een constante in mijn leven. Ik bekijk vaak scènes opnieuw op YouTube, post constant gifs, luister geregeld naar de soundtrack... Mocht ik ooit trouwen, dan zal ik sowieso richting altaar wandelen op de tonen van John Williams' themamuziek. *Jurassic Park* is echt mijn *happy place*.'

JG: Wat maakt die eerste film zo bijzonder?

KS: 'Spielberg is een meester in het in beeld brengen van verwondering. Hij toont de dino's, maar zal daarna altijd terugkeren naar de verbijsterde gezichten van de personages. Dat mis ik vaak in de sequels. Je voelt ook dat Spielberg oprecht interesse heeft in zijn onderwerp. Er wordt met respect gepraat over dinosauriërs, en hij brengt ze heel liefdevol in beeld. In de latere films worden ze vaak louter als monsters afgeschilderd.'

THE LOST WORLD: JURASSIC PARK (1997)

KS: 'In *The Lost World* heeft Jeff Goldblum een oneliner die eigenlijk de hele franchise samenvat: "Oooh, ahhh, that's how it always starts. Later, there's running, and, uh, screaming." (lacht) In de sequels komt de nadruk steeds meer op de spanning te liggen. Dat vind ik ergens wel jammer.'

JG: Niettemin krijgen we in deze film een pak meer dino's te zien.

KS: (enthousiast) 'Er zitten drie van mijn vijf lievelingsdino's in de film: de pachycephalosaurus, die met zijn witte hoofdje; de parasaurolophus, met die toeter op zijn kop; en de compsognathus, dat zijn die hele kleintjes die voortdurend op en neer springen. Ondanks alle actie krijg je als kijker toch nog behoorlijk wat info over de dieren die in beeld komen. Op hun best zijn de eerste drie films natuurdocumentaires, maar dan met dinosauriërs.'

JURASSIC PARK III (2001)

JG: Geregisseerd door Joe Johnston, bekend van onder meer *Jumanji*.

KS: 'De derde is echt een volbloed horrorfilm. Op een gegeven moment botst het personage van Téa Leoni tegen het half opgegeten lijk van haar vriend aan, en raakt ze verstrengeld in de koorden van zijn parachute – echt wel gortig. Plots besef je: wacht, dit is geen Spielbergfilm.' (lacht)

JG: Johnston speelt wel in op de destijds controversiële theorie dat sommige dinosauriërs wellicht veren hadden.

KS: 'Vandaar dat die ene raptor van die onnozele pluimen op zijn kop heeft. Er wordt verder ook gespeeld met het idee dat bepaalde dinosoorten communiceerden via geluid, en dat ze in groep opereerden. Maar grote filosofische vragen worden er niet gesteld.'

JURASSIC WORLD (2015)

KS: 'Ik keek enorm uit naar *Jurassic World*: eindelijk zou het park opengaan, iets waar ik al sinds de eerste film op zat te wachten! Maar ik ben toen echt boos uit de cinema gekomen. Eigenlijk maakt regisseur Colin Trevorrow dezelfde fout als John Hammond, de uitbater van het park in de eerste film: wie het verleden probeert te recreëren, komt gegarandeerd in de problemen. Het is ook de enige film in de reeks die ik niet opnieuw ben gaan bekijken.'

JG: Wat stoorde je zo aan de reboot?

KS: 'Ten eerste: de indominus rex, een dino die nooit heeft bestaan. Er zijn zoveel interessante dino's die nog niet gebruikt werden in de eerste drie films. Waarom komen ze dan in godsnaam af met een genetisch gemanipuleerd exemplaar? Volgens mij haal je daarmee heel het basisidee van de franchise onderuit.'

JG: Wat verwacht je van de nieuwe film, geregisseerd door horrorspecialist J.A. Bayona (*The Orphanage, A Monster Calls*)?

KS: 'Waar ik op hoop, is verwondering, respect voor het verleden en voldoende informatie over de dino's. Maar als ik de trailer bekijk, denk ik dat het een soort *Godzilla* zal worden, en dat de dieren als monsters zullen worden opgevoerd: dit is het monster met de grote tanden, dit is het monster dat gif spuit... Maar waarom ze er zo uitzien, en waarom ze zich op die manier gedragen, daar zullen we niet achter komen, vrees ik.'

JG: Bayona beweert dat zijn film meer animatronics bevat dan de vorige films in de franchise.

KS: 'Wow, echt waar? Dat vind ik dan wel weer ontzettend cool. Dat doet me eraan denken: laatst was ik op een *Jurassic Park*-feestje in Londen, waar mannen rondliepen met babydino's op hun arm. Eigenlijk waren dat gewoon handpoppen, maar ik heb die beesten daar echt liggen knuffelen. Tot ik op een gegeven moment besefte: Swartenbroux, je bent gewoon een vieze oude vent zijn hand aan het masseren. (lacht) Als het over dino's gaat, ben ik echt een *sucker*.'

VANAF 6 JUNI IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

JURASSIC WORLD: FALLEN KINGDOM (2018)

SPIRITUELE KNOCK-OUT

Een gevangenisdrama vol martial arts dat niet alleen geschikt is voor testosteronfans: de Franse filmmaker **Jean-Stéphane Sauvaine** bewijst met *A Prayer Before Dawn* dat het kan. In het op feiten gebaseerde relaas kruipt de Britse acteur **Joe Cole** in de huid van Billy Moore, een drugsdealer die in het notoire Bangkok Hilton belandde en daar verlossing vond via een muay-thai-opleiding. 'Als je ongefocust in de ring stapt, ben je een vogel voor de kat.'

tekst STEVEN TUFFIN

Heren, het was lang geleden dat ik nog zulke brutale gevechtsscènes had gezien.

JEAN-STÉPHANE SAUVAINE: 'Die brutaliteit was onontbeerlijk voor het verhaal. Ik kon het onmogelijk op een afstandelijke manier vertellen. Het publiek moet meevoelen met wat op het witte doek gebeurt. Er zijn al zoveel boksscènes gefilmd dat het me aanvankelijk onmogelijk leek om nog origineel uit de hoek te komen. Tijdens mijn research ontdekte ik echter dat het gros ervan teert op montage. Kijk maar naar *Raging Bull*, waarin de slagen gelijklopen met de cuts. Vandaar dat ik ervoor heb gekozen om de gevechten in *long takes* - lange, ononderbroken takes - te capteren.'

Dat lijkt makkelijker gezegd dan gedaan.

SAUVAINE: 'Inderdaad. Enerzijds moest Joe nog geloofwaardiger overkomen dan andere acteurs die bokkers spelen, anderzijds moesten we zijn tegenstanders - stuk voor stuk professionele muay-thaikampioenen - het verschil tussen echt vechten en vechten op een filmset aanleren. Ik moet toegeven dat dat laatste niet altijd even goed lukte.'
JOE COLE: 'Ik werd verschillende keren knock-out gemept. Om de *long takes* geloofwaardig te maken was echt fysiek contact een must en sommige klappen kwamen harder aan dan andere. Het zorgde er wel voor dat ik

alle verdedigingstechnieken snel onder de knie had. Dat was namelijk de enige manier om min of meer ongehavend uit de ring te komen.'

Hopelijk hield je aan de shoot niet alleen kneuzingen over.

COLE: 'Maak je geen zorgen: ook op spiritueel vlak leerde ik het een en ander bij. Ik besepte niet hoe sterk de connectie tussen muay-thai en boeddhisme is. Een spreuk die de grote kampioenen vaak debiteren is: 'Hou je hart koel.' Daarmee bedoelen ze dat je je agressie moet kanaliseren. Als je ongefocust in de ring stapt, ben je een vogel voor de kat. Ook verrijkend was het familiegevoel tijdens de trainingssessies: je leeft op hetzelfde ritme, je eet hetzelfde voedsel. Dat schept een band die ik met niets kan vergelijken.'

Was het niet eng om omringd te worden door ex-bajesklanten die je binnen de kortste keren konden uitschakelen?

COLE: 'Helemaal niet. Die kerels vertelden me hun verbijsterende verhalen en deden me beseffen dat het een mirakel was dat ze nog leefden. De menselijke geest is een ongelooflijk krachtig en complex ding. Daar is Billy misschien nog het grootste bewijs van. Hij vertelde me dat hij ondanks alles uiteindelijk zijn eigen grootste vijand was. Hij was zo onzeker dat hij verdronk in negativisme. Pas wanneer hij innerlijke vrede had gevonden,

kon hij zijn wereldse problemen aanpakken. Het is met andere woorden heel belangrijk dat je goed in je vel zit.'

Een van de opvallendste aspecten van de film is de tederheid tussen Billy en de ladyboy Fame. Het is eens wat anders dan de homo- en transfobie die jarenlang welig tierde in het actiegenre.

SAUVAINE: 'Het was dan ook hoog tijd dat het onderwerp op een andere manier benaderd werd. Een eerste optie was het volledig ontwijken, een tweede was er compleet voor gaan. Omdat op veilig spelen niet in mijn aard ligt, koos ik voor dat laatste. We zijn op zoek gegaan naar een echte ladyboy wiens verhaal we in de film mochten verwerken. Die waarachtigheid maakte de scènes tussen Joe en Pornchanok Mabklang des te emotioneler.'

VANAF 20 JUNI IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» VECHTSPEKTAKELS

A Prayer Before Dawn is geen typische martial-artsfilm. Op Vertigoweb.be vind je nog enkele andere genregenoten waarin de gewelduitbarstingen een poëtische toets kregen.

LOVE, SIMON

UIT DE KAST

Met *Love, Simon* komt deze zomer de eerste mainstreamgayfilm voor tieners in onze zalen. Daarmee lijkt ook Hollywood het gebrandmerkte genre eindelijk te omarmen. Reden genoeg om samen met Patrick Duynslaegher, artistiek directeur van Film Fest Gent en notoir gayfilmkenner, door de geschiedenis van de gaycinema te reizen.

tekst STIJN JANSSEN

De laatste jaren verdringen films als *Moonlight*, *Call Me by Your Name*, *God's Own Country* en *Love, Simon* elkaar in de bioscopen. Dat de gayfilm zo populair zou worden, viel in de beginjaren van de cinema niet te voorspellen. En toch: de eerste mondkus tussen twee mannen dateert al van de stille oorlogsfilm *Wings* uit 1927, die nota bene twee Oscars won. In een pakkende scène kust een WO I-piloot een collega vol op de mond, vlak voor die zijn laatste adem uitblaast. Voor de eerste mondkus tussen vrouwen moet je bij Marlene Dietrich zijn. In *Morocco* uit 1930 zocht de Duitse diva als cabaretzangeres een vrouw in het publiek op de lippen. Niet onbelangrijk detail: in de bewuste scène heeft Dietrich een mannenpak aan. En in het echte leven was Dietrich biseksueel.

Patrick Duynslaegher twijfelt echter of de vermelde scènes wel als gay bedoeld waren: 'Een publiek dat geen ingebouwde radar had om gay scènes te detecteren, zal ze hoogstwaarschijnlijk niet opgemerkt hebben. Feit is dat homoseksualiteit in die tijd niet expliciet getoond werd. Nochtans kon in de jaren twintig veel in Hollywood: er waren seksuele toespelingen en zelfs seksscènes, weliswaar tussen mannen en vrouwen. Maar na een aantal schandalen, waarvoor Hollywood met de vinger werd gewezen, is er een strenge productienorm in voege getreden: de befaamde Hays Code. Dat was een vorm van zelfcensuur die tot het einde van de jaren zestig gold en ervoor zorgde dat sommige thema's, waaronder homoseksualiteit, op weerstand stuitten.'

Hetero tegen wil en dank

Het afserven van homoseksualiteit maakte ook onder de grootste filmsterren slachtoffers, met Rock Hudson als meest dramatische voorbeeld. Hoewel hij in talloze romantische films uit de jaren vijftig als ideale schoonzoon werd neergezet, was Hudson in de echte wereld een getormenteerde homo die zijn geaardheid verborgen moest houden.

WINGS

SPARTACUS

MORTE A VENEZIA

'De filmstudio's gingen daarin zo ver dat ze hem verplichtten om op feestjes met meisjes te verschijnen en te doen alsof ze zijn partners waren', zegt Duynslaegher. 'Sterren moesten in die tijd een heteroseksueel imago hebben. Hudson was een tragische figuur, maar heeft – zonder het echt zelf te willen – veel gedaan voor de homogemeenschap. Op latere leeftijd heeft hij aids gekregen. Het was moedig van hem om dat toe te geven, omdat het een ziekte was die toen nog in de eerste plaats geassocieerd werd met homoseksuelen.'

Toch doken in die periode gay scènes op in films waarin je ze niet zou verwachten, zoals in Stanley Kubricks sandalenepos *Spartacus* uit 1960. Het moment waarop een rijke Romein (Laurence Olivier) in een badhuis zijn slaaf (Tony Curtis) in niet mis te verstane bewoordingen verleidt, groeide in gaykringen uit tot een heuse cultscene – niet in het minst omdat

QUERELLE

BROKEBACK MOUNTAIN

ze na twee *preview screenings* geknipt werd onder druk van een katholieke censuur- en fatsoencommissie en pas in 1991 in een gerestaureerde versie opnieuw ingelast werd.

Kentering

Begin jaren zestig trad er in de filmwereld langzaam een kentering op. Zo aanvaardde Dirk Bogarde een baanbrekende rol in *Victim*, een contro-versiële film van Basil Dearden waarin de Britse acteur een advocaat speelde die het slachtoffer wordt van afpersing omdat men bewijzen heeft van zijn homoseksualiteit. Voor het eerst in de Britse cinema kreeg een homoseksueel personage een hoofdrol. 'In die tijd was homoseksualiteit in Engeland nog strafbaar', zegt Duynslaegher. 'Werd je als homo betrapt, dan kon je voor zedenschennis in de gevangenis belanden.'

De echte ommekeer kwam pas in de

jaren zeventig toen belangrijke regisseurs als Pier Paolo Pasolini, Luchino Visconti en Rainer Werner Fassbinder zich outten en dat ook doortrokken in hun films. Zo gaat Visconti's *Morte a Venezia* over een uitgebluste schrijver die worstelt met zijn gevoelens voor een jonge knaap. En in *Querelle*, de laatste film van Fassbinder, wordt het relaas van een noodlottige mannenliefde onverbloemd verteld.

'Ook de erfenis van mei '68, met zijn seksuele bevrijding, was van groot belang', stelt Duynslaegher. 'Een van de films die in die periode fel werd opgemerkt, was *Sunday Bloody Sunday* van John Schlesinger, die zelf homo was. Daarin heeft een dokter een verhouding met een jonge kerel, die op zijn beurt een relatie heeft met een vrouw. Die biseksualiteit werd zeer vrijmoedig in beeld gebracht met mannen die elkaar op de mond kusten. Dat zorgde weliswaar niet meer voor

een schandaal, maar er werd wel weer een grens verlegd.'

Stereotypen

In de jaren tachtig kwamen toch nog twee kaskrakers uit met grote Hollywoodsterren die als travestieten homokarikaturen neerzetten: Julie Andrews in *Victor Victoria* en Dustin Hoffman in *Tootsie*. 'Dergelijke stereotypen zijn van alle tijden', meent Duynslaegher. 'Ze doken al op in stille films. Moest er gesuggereerd worden dat er een homopersonage in een film zat, dan gebeurde dat stevast door een verwijfde man op te voeren. Dat clichébeeld is later helemaal veranderd, namelijk in dat van de hyperviriele macho, volledig in leder gekleed en verhangen aan sm. Misschien heeft die uitvergroting ook een positieve kant. Als je ermee kunt lachen, kun je er makkelijker over praten.'

Voor het serieuze gaywerk moest

je dus tot het einde van de jaren negentig nog in het arthouse- en independentcircuit zijn. Twee films effenden echter het pad naar het grote publiek: *Philadelphia* van Jonathan Demme en *Brokeback Mountain* van Ang Lee. 'Philadelphia was de eerste grote Hollywoodfilm die de aidsthematiek aansneet met een ster als Tom Hanks', zegt Duynslaegher. 'Brokeback Mountain was dan weer vernieuwend omdat een relatie tussen twee gewone mannen op een zeer integere manier werd getoond. Voordien waren homo's vaak excentriekelingen uit het artistieke milieu of rijke perversen, maar zelden gewone mensen van bescheiden komaf.'

Groeiende diversiteit

Vandaag lijkt de gaycinema met Oscarwinnaars als *Moonlight* en *Call Me by Your Name* salonfähig te zijn geworden. 'Homoseksualiteit breekt eindelijk door in de filmwereld', besluit Duynslaegher. 'Dat bevestigt vooral dat de maatschappij zodanig veranderd is dat we anders naar homoseksualiteit kijken. Er kan op een veel onbevangerender manier en los van vooroordelen een film gemaakt worden over het thema. Het interessante is dat je nu alle types van homoseksualiteit in films ziet opduiken. Homo's zijn niet langer een bevoorrechte kaste of een clubje depressievelingen. De personages komen uit alle milieus. Het is een weerspiegeling van wat je in de westerse samenleving ziet.'

VANAF 20 JUNI IN DE BIOSCOOP

» GAYKLASSIEKERS

Omdat we maar niet genoeg kunnen krijgen van de inzichten van Patrick Duynslaegher vind je op Vertigoweb.be zijn vijf favoriete gayfilms, mét tekst en uitleg.

TULLY

BABYBLUES

‘Van de stripclub naar het witte doek!’ Scenariste **Diablo Cody** ontkent niet dat haar ongewone levensloop haar in de kijker heeft geplaatst. Ruim tien jaar na haar Oscar voor *Juno* heeft de franke dertiger plaatsgemaakt voor een meer bedachtzame veertiger. Dat bewijst ze ook met *Tully*, over een depressieve moeder die steun vindt bij haar nanny.

tekst RUBEN NOLLET

Toen Diablo Cody – echte naam Brook Busey – voor het eerst iets op papier zette, bleek dat ze haar pseudoniem niet gestolen had. Cody schrijft met een duivelse gevatheid en veel gevoel voor venijnige humor, en ze gaat de moeilijke onderwerpen niet uit de weg. *Juno* had het over tienerzwangerschap en abortus, *Jennifer's Body* over verkrachting en toxische vriendschap, *Young Adult* over de pijn van volwassen worden en *Ricki and the Flash* over een moeder die haar muziek voorrang geeft op haar kroost.

Het is niet anders in *Tully*, na *Juno* en *Young Adult* Cody's derde samenwerking met regisseur Jason Reitman. Marlo (Charlize Theron) verzinkt na de geboorte van haar derde kind in een postnatale depressie. Ze fleurt pas op wanneer de onconventionele nanny Tully op het toneel verschijnt.

Kronkelig pad

Als Cody's verhalen telkens een nieuw stadium in het leven van een vrouw schetsen, is dat omdat ze haar eigen levensloop weerspiegelen. De eerste dertig jaar deed ze waar ze zin in had. Toen haar job in een reclamebureau een tegenvaller bleek, schreef ze tijdens de werkuren allerlei blogs vol, waarbij ze zich verschillende persona's aanmat. Na een amusante amateuravond in een stripclub maakte ze er een fulltimejob van. Haar schrijfhonger stilde ze met haar autobiografische boek *Candy Girl*:

A Year in the Life of an Unlikely Stripper en bijdragen aan tijdschriften als *Entertainment Weekly*. En toen iemand haar aanraadde om eens een filmscript te proberen, las ze de scenario's van *Ghost World*, *American Beauty* en *Stranger Than Fiction*, en verzon ze in een maand tijd *Juno*, de film die haar prompt een Oscar opleverde.

Daarna werd het allemaal wat minder. De horrorkomedie *Jennifer's Body* stelde teleur, de tv-serie *United States of Tara* (gebaseerd op een idee van Steven Spielberg) vloog te laag om het langer dan drie seizoenen uit te zingen en *Young Adult* raakte ondanks de goedkeuring van de pers nauwelijks uit de kosten. Haar regiedebuut *Paradise* haalde zelfs niet eens de bioscoop. ‘Ik had mijn zoontje van twee mee op de set, ik was zwanger van mijn tweede en ik was uitgeput’, kijkt ze in *Elle* terug op die ervaring. ‘En vooral: ik heb nooit de ambitie gehad om te regisseren. Ik heb het gedaan omdat iedereen maar bleef zeggen dat het de logische volgende stap in mijn carrière was. Ik heb stomweg toegegeven aan die druk.’

Donkere periode

De stap naar *Tully* is snel gezet. Toen Reitman aan Cody liet weten dat hij graag nog eens met haar wilde samenwerken, kwam ze spontaan op de proppen met het verhaal over een moeder van drie voor wie het allemaal

te veel wordt. Net als Marlo in de film heeft Cody zich door een donkere periode geworsteld, en ze heeft haar script opgebouwd rond de gedachten die toen door haar hoofd spookten.

‘Ik heb nooit verborgen dat ik een tijdje psychische problemen heb gehad’, zegt ze in *The New York Times*. ‘In wezen gaat *Tully* over het feit dat Marlo het zonder psychologische ondersteuning moet stellen. Ze heeft iemand nodig die de vinger legt op wat er met haar aan de hand is, maar die ruggensteun heeft ze niet. *Tully* is dan ook bedoeld als een oncomfortabele film.’ Al houdt dat haar niet tegen om haar gepatenteerde gevoel voor humor opnieuw vrij spel te geven. ▣

VANAF 11 JULI IN DE BOSCOOP

@RubenNollet

» TAAIE THERON

In *Tully* laat Charlize Theron voor de zoveelste maal zien dat ze voor geen kleintje vervaard is. Op *Vertigoweb.be* lijsten we andere rollen op waarvoor ze tot het uiterste ging.

SPEKTAKELFAMILIE

In de Pixar-animatiefilm *Incredibles 2* is iedereen's favoriete superheldengezin terug van heel lang weggeweest. Producent **John Walker** en animatiesupervisor **Alan Barillaro** leggen uit waarom we daar veertien jaar op moesten wachten. 'Sequels vliegen uit de bocht voor je het goed en wel beseft.'

tekst RUBEN NOLLET

Begin deze eeuw hadden regisseur Brad Bird en producent John Walker een afspraak bij Disney om een nieuwe animatiefilm te pitchen: *The Incredibles*, een avonturenverhaal over een gezin waarvan alle leden over superkrachten beschikken. De presentatie liep niet zoals ze hadden gehoopt.

‘We botsten op een muur van onbegrip’, herinnert Walker zich. ‘Was *The Incredibles* een superheldenfilm? Een spionagefilm à la James Bond? Een familieverhaal? Disney wilde dat we een duidelijke keuze maakten, terwijl voor ons al die dingen tegelijk vertellen net het concept van de film was.’ Dat *The Iron Giant*, de animatiefilm die Bird en Walker toen net hadden gemaakt, ondanks zijn vele kwaliteiten pijnlijk geflopt was, hielp ook al niet om Disney milder te stemmen.

Gelukkig had Bird de steun van een voormalige medestudent: John Lasseter, een van de drijvende krachten achter Pixar. Die animatiestudio had Disney al drie hits op rij geschonken met de eerste twee *Toy Story*-films en *A Bug's Life*. Ondanks de terughoudendheid van Disney kregen Bird en Walker dus toch groen licht.

Sequelperikelen

Vier jaar, een Oscar voor beste animatiefilm en bijna 550 miljoen euro aan kassa-inkomsten later moeste ze bij Disney hun foute inschatting toegeven. Meer nog, de bonzen van het Huis van de Muis wilden weten hoe snel Bird voor een vervolg zou kunnen zorgen? Na veertien jaar, zo blijkt nu.

‘Je moet echt oppassen met sequels’, stelt Walker. ‘Ze vliegen uit de bocht voor je het goed en wel beseft. De opdracht is om iets te verzinnen wat vertrouwd voelt en tegelijk verrast, en dat is een hele uitdaging. Dat we er zo lang over gedaan hebben, bewijst dat we het ernstig hebben genomen.’

Aan het einde van *The Incredibles* heeft de familie de confrontatie met superschurk Syndrome overleefd en een ‘loopwedstrijd’ van supersnelle zoon Dash bijgewoond. Plots duikt een nieuwe slechterik op die zichzelf

de Underminer noemt en ‘de oorlog verklaart aan de vrede en het geluk.’

Vader aan de vaar

Daar pikt *Incredibles 2* de draad weer op. Met vereende krachten schakelt de familie de Underminer uit, maar hun succes doet niets af van het feit dat superhelden nog steeds buiten de wet gesteld zijn. De *Incredibles* moeten dus hun ware identiteit blijven verbergen, maar krijgen nu de steun van de CEO's van een telecombedrijf, die willen helpen om superhelden opnieuw een positief imago te geven. Daarvoor rekent hij in de eerste plaats op Elastigirl aka mama Incredible, wat betekent dat Mr. Incredible voortaan het huishouden op zich mag nemen.

Dat in de sequel een vrouwelijke superheld centraal staat, lijkt een elegante buiging voor de #MeToo-beweging en de roep om gelijke

behandeling. Toch niet, beweert Walker: ‘Brad had het idee al toen de eerste film net in de zalen draaide. Elastigirl op missie sturen en de gevolgen daarvan voor de rest van het gezin, was een van de twee dingen die hij in een eventueel vervolg wilde uitwerken. Het andere betrof de ontluikende krachten van baby Jack-Jack, want niemand weet wat die precies zijn.’

Bird putte voor *Incredibles 2* gretig uit zijn privéleven en moedigde zijn medewerkers aan om hetzelfde te doen. ‘Het toeval wil dat we tijdens de opnames een bescheiden babyboom hebben meegemaakt binnen het animatiedepartement’, grinnikt animatiesupervisor Alan Barillaro, die twee jaar geleden nog een Oscar won voor zijn kortfilm *Piper* ‘Voor de scènes met Jack-Jack hebben we dus uitgebreid onze eigen kleuters gefilmd. Andere

scènes verwijzen dan weer naar onze relaties met onze broers, zussen en ouders.’

Reuzensprongen

De sequel voert bovendien een rist nieuwe superhelden op, plus een nieuwe slechterik, Screenslaver. ‘We hebben ons daar kostelijk mee geamuseerd’, aldus Barillaro. ‘Elk personage heeft een duidelijk profiel en hun superkrachten weerspiegelen dat. Mr. Incredible is supersterk omdat hij als vader sterk moet zijn, Elastigirl wordt als moeder in allerlei richtingen tegelijk getrokken, Violet wil als tienermeisje het liefst onzichtbaar zijn, Dash is een jongen vol energie en Jack-Jack is als baby een vat vol potentieel. De nieuwe personages hebben dat ook. Mijn favoriet is Voyd, die voorwerpen kan doen verdwijnen en terug tevoorschijn halen.’

Veertien jaar is een eeuwigheid in de wereld van de computeranimatie. Dat merk je ook als je *The Incredibles* herbekijkt. Het verhaal, de personages en de humor staan nog steeds als een huis, maar de animatie ziet er niet altijd even fris meer uit. ‘Je kunt niet verbergen dat de technologie reuzensprongen heeft gemaakt’, geeft Walker toe. ‘Het is alsof we die eerste film op een achtsporencassette hebben gemaakt. We hebben dan ook alle personages opnieuw opgebouwd en nu pas echt kunnen doen wat we destijds in gedachten hadden.’

Pixar is zelf ook enorm gegroeid. In 2004 telde het bedrijf ongeveer 350 werknemers die telkens samen een film afwerkten voor ze aan de volgende begonnen. Vandaag werken er zo'n 1400 mensen aan verschillende projecten tegelijk. ‘Ik kan niet ontkennen dat ik soms nostalgisch

terugdenk aan de start-upmentaliteit van toen’, zegt Walker. ‘Anderzijds hadden we zonder de huidige schaal-grootte nooit voor elkaar gekregen wat we met *Incredibles 2* hebben gedaan.’

Titanenwerk

Oorspronkelijk was het de bedoeling dat de film pas volgend jaar zou uitkomen en dat 2018 het jaar van *Toy Story 4* zou worden. Omdat de ene film goed opschoot en de andere wat vertraging opliep, werd beslist om de releases om te draaien. Een animatiefilm in drie in plaats van in vier jaar afwerken, dat vergt titanenwerk. Toch heeft *Incredibles 2* er voordeel mee gedaan, vindt Walker:

‘We konden het ons plots niet meer veroorloven om lang stil te staan bij ideeën die niet werkten. Als iets niet meteen het gewenste resultaat opleverde, lieten we het vallen. Ik merkte trouwens aan Brad dat hij het daar minder moeilijk mee had dan vroeger. Volgens mij heeft dat te maken met *Mission: Impossible - Ghost Protocol* en *Tomorrowland*, de live-actionfilms die hij ondertussen heeft geregisseerd.’

Die meer gestroomlijnde manier van werken doet weliswaar niets af van Birds gepatenteerde voorliefde voor groot spektakel. ‘Hij blijft nu eenmaal verzot op grote films’, lacht Walker. ‘Complexiteit, shots, effecten: hoe meer, hoe beter. Het is dan mijn taak om het budget in de gaten te houden.’

VANAF 27 JUNI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» COMEBACKCINEMA

Brad Bird keert met *Incredibles 2* terug naar de animatiewereld na het floppen van zijn live-actionfilm *Tomorrowland*. Op Vertigoweb.be verzamelen we enkele andere rentreefilms.

VERTIGO ZOMERT

MAAR DAT BETEKENT NIET DAT WE OP ONZE LAUWEREN RUSTEN

EVENTS WE BLIJVEN TRAKTEREN OP
ADEMBENEMENDE AVANT-PREMIÈRES
IN BIOSCOPEN OVER HET HELE LAND.

PRINT

WIL JE ZEKER ZIJN VAN DUOTICKETS VOOR ONZE
EXCLUSIEVE EVENTS? GA DAN RAZENDSNEL
VOOR EEN **ABONNEMENT** OP ONS MAGAZINE!

ABONNEE: €25

10 nummers in je postbus
(en een klein extraatje)

VRIEND: €100

ABONNEE + een T-shirt, pin,
print of tas + voorrang op
Vertigo-events

VIP: €200

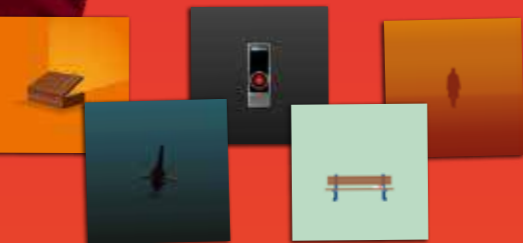
VRIEND + extra T-shirt, print,
pin of tas + duotickets
VIP-events

ONLINE

OP VERTIGOWEB.BE KUN JE TERECHT VOOR JE
DAGELIJKE PORTIE FILMNIUWS, ARTIKELS,
REGENSIES EN WEDSTRIJDEN.

ALLE INFO: VERTIGOWEB.BE

ADRIFT

DOOR WEER EN WIND

Baltasar Kormákur heeft zeebenen, zoveel is duidelijk. Zijn doorbraakfilm *The Sea* speelde zich af aan de IJslandse kust en het drama *The Deep* ging over een overboord geslagen visser. Aan het op feiten gebaseerde *Adrift* – met Shailene Woodley en Sam Claflin als een koppel wiens zeilboot in een orkaan terechtkomt – hield de IJslander andermaal een natte broek over. ‘Onze golven zijn hoger dan die van *Titanic*!’

tekst JONAS GOVAERTS

Wat doet je telkens terugkeren naar de zee?

BALTASAR KORMÁKUR:

‘Het water, natuurlijk. (lacht)’

Ik ben gek op de zee. Van kinds af aan deed ik niets liever dan zwemmen en ik heb een tijdje competitief gezeild. Mijn volgende film zal zich opnieuw deels op de oceaan afspelen. Ik hou ervan om de natuur een rol te geven in mijn films. Niet alleen als achtergrond, maar echt als personage.’

Heb je andere *lost-at-sea*-klassiekers bekeken ter voorbereiding?

‘Niet echt, omdat de omstandigheden vrij uitzonderlijk waren. Tami Oldham

Ashcraft en haar verloofde Richard Sharp waren nog niet zo lang samen toen ze besloten de Grote Oceaan over te varen. Ken jij andere romances die zich afspelen op een gehavend schip? En zeg nu niet: *Titanic*. Hun boot was misschien groter, maar onze golven zijn hoger!’ (lacht)

Beschouw je *Adrift* als een rampenfilm of als een relatiedrama?

‘Geen van beide. Het is in de eerste plaats een karakterstudie, verteld vanuit het perspectief van een panikerende vrouw. Neem het moment waarop het bootje bijna omver wordt gevaren door een vrachtschip, dat vervolgens

lijkt op te lossen in de mist. Was dat schip er echt of was het een hallucinatie? Tami weet het niet, en het publiek evenmin. Dat soort momenten interesseerden mij meer dan de romance of de ramp.'

Je brengt de ramp nochtans indrukwekkend in beeld: in een lange, ononderbroken take.

'Een monstergolf die een klein bootje overspoelt, dat hebben we allemaal al eens eerder gezien, in *The Perfect Storm* bijvoorbeeld. Ik wist dus dat ik origineel uit de hoek moest komen. Het shot dat je noemt, oogt technisch misschien indrukwekkend, maar staat wel degelijk in functie van het verhaal. De film draait om Tami, dus blijft de camera te allen tijde bij haar.'

Klopt het dat het grootste deel van de film daadwerkelijk op zee werd gefilmd?

'We hebben in totaal zes weken op de Grote Oceaan gedraaid. Meer dan negentig procent van wat je ziet, is echt. Enkel de scènes in de half ondergelopen boot werden in de studio gefilmd, om ongelukken te vermijden. De stormsequenties hebben we dan weer in een droogdok vastgelegd, zodat we achteraf via CGI de tornado konden toevoegen. Maar de rest is dus écht: *raw and real*, da's mijn stijl.'

Opvallend: de damsel in distress is dit keer niet de vrouw, maar de man. Hij ligt namelijk gewond toe te kijken hoe zijn partner de boel probeert te redden.

'Het eerste wat me aantrok in het scenario, was het feit dat de heldin een jonge vrouw was. De nieuwste trend in Hollywood is om projecten die oorspronkelijk voor mannen bedoeld waren te herschrijven voor het andere geslacht. Dat levert actrices misschien meer, maar niet per se betere rollen op. Een authentiek, driedimensionaal vrouwelijk personage zoals dat in *Adrift* blijft zeldzaam. Dat probleem los je niet op door James Bond een paar borsten te geven.'

De film speelt zich af begin jaren tachtig. Zou een dergelijke tragedie vandaag nog mogelijk zijn, met alle moderne nautische technologie?

'Absoluut. Een kennis van me is zopas nog verdwenen op zee. Je mag zoveel moderne snufjes aan boord hebben als je wilt, wanneer je boot eenmaal water maakt, worden je overlevingskansen drastisch kleiner. Grappig trouwens dat je over de jaren tachtig begint, want de meeste mensen hebben niet eens door dat *Adrift* een tijdsdocument is. Nochtans klopt alles tot in de puntjes: de boten, de kapsels, de kostuums. Volgens mij valt het niet op omdat de eighties helemaal terug zijn.'

Toch ziet je hoofdrolspeelster er niet bepaald glamoureu uit met haar Axl Rose-bandana.

(lacht) 'Shailene is helemaal niet ijdel. Het kon haar niet schelen dat ze er belachelijk uitzag, zolang het maar realistisch was. Haar kleurtje in het begin van de film is ook authentiek, want als voorbereiding op de opnames heeft ze enkele weken alleen op het water doorgebracht. Een actrice naar mijn hart.'

Naast de zee is ook de muziek van Tom Waits een terugkerend element in je films. Heb je al met het idee gespeeld om hem te casten?

'Nee, maar bedankt voor de tip. (lacht) Toen ik verliefd werd op mijn vrouw, nu ongeveer twintig jaar geleden, luisterde ik voortdurend naar zijn plaat *Closing Time*. Voor mij staat zijn muziek gelijk aan ware liefde. Alleen Waits kan 'I'm gonna love you till the wheels come off' zingen zonder klef te klinken. Dat nummer, *Picture in a Frame*, moest dus absoluut op de soundtrack.'

Zonder in detail te treden: Adrift neemt op een bepaald moment een loopje met de werkelijkheid. Wat vond de echte Tami, op wiens memoires de film werd gebaseerd, daarvan?

'Eveneens zonder in detail te treden: ze hield van onze aanpak, en heeft ons haar zegen gegeven. Historisch gezien is de film misschien niet honderd procent correct, emotioneel is hij dat wél. Wat ik daarmee bedoel? Dat zullen je lezers zelf moeten ontdekken.'

VANAF 4 JULI IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

» OVER DE BAREN

Shailene Woodley is niet de eerste actrice die geconfronteerd wordt met een onstuimige oceaan. Op Vertigoweb.be vind je enkele andere cinemaschipbreukelingen.

SANDRA BULLOCK | CATE BLANCHETT | ANNE HATHAWAY | MINDY KALING | SARAH PAULSON | ANNA KWAFINA | WITH RIHANNA | AND HELENA BONHAM CARTER

THE PLAN IS PRICELESS
OCEAN'S 8

13 JUNI IN DE BIOSCOOP

Terry vs. de windmolens

Net geen dertig jaar nadat **Terry Gilliam** voor het eerst op *The Man Who Killed Don Quixote* begon te broeden, is zijn moderne sprookje eindelijk een feit. En ondanks de onmetelijke tegenslagen op zijn pad is het Monty Python-lid nog steeds een dromer. 'Ik focus liever op het potentieel van onze wereld dan op de intriëste werkelijkheid.'

tekst STEVEN TUFFIN

Gierende straaljagers, onverwachte stortvloed en een hoofdrolspeler met een hernia. Het zijn maar enkele van de hindernissen die Terry Gilliam moest nemen om *The Man Who Killed Don Quichote* te verwezenlijken. Dat die lotgevallen je bekend in de oren klinken, heeft allicht te maken met *Lost in La Mancha*, de cultdocumentaire die oorspronkelijk bedoeld was als making-of van Gilliams eerste poging om de film te maken in 2000, maar uitgroeide tot een verbijsterend document over alles wat fout kan lopen op een filmset.

Minder bekend is dat Gilliam daarvoor al meer dan tien jaar geld had proberen te verzamelen om de filmavonturen van de arrogante reclamefilmer Toby en Don Quichot van de grond te krijgen. En ook na de vroegtijdig geaborteerde incarnatie met Johnny Depp en Jean Rochefort in de hoofdrollen bleven de problemen zich opstapelen. Ewan McGregor, Michael Palin en John Hurt zijn maar enkele van de namen die aan het project verbonden waren in de lange periode dat het van producent naar producent huppelde.

Zelfs de versie die nu de zalen bereikt, kwam er niet zonder slag of stoot. Net voor de wereldpremière op het festival van Cannes beweerde voormalig producent Paulo Branco dat hij de rechtmatige eigenaar van de film was en daagde Gilliam voor het gerecht. Hoewel een Parijse rechtbank brandhout maakte van Branco's claim, deed de aanhoudende stress Gilliam eventjes in het ziekenhuis belanden.

TERRY GILLIAM: 'Maar nu voel ik me weer tiptop! Er is iets met mijn hersenen waarover ik niet in detail wil treden. Laten we het erop houden dat mijn vrouw niet wil dat ik me te druk maak. (lacht) Dat is makkelijker gezegd dan gedaan, want die verdorpe Branco maakt me echt woedend. Toen hij het project overnam, waande hij zich de grootste producent ter wereld: hij ging een film verwezenlijken waar alle anderen hun tanden op hadden

stukgebeten. Maar van het bedrag dat we nodig hadden om de film te kunnen maken, kon hij niet eens de helft bijeenkrijgen. In mijn contract stond bovendien dat hij me op de hoogte moest houden over alle financiële details, maar dat heeft hij nooit gedaan. Na een tijdje vroeg hij me zelfs een document te tekenen waarin stond dat hij alle beslissingen mocht nemen. Toen ik dat weigerde, kwam er een einde aan onze samenwerking.'

Over naar het eindresultaat: hoe kwam je bij Adam Driver als de gladde Toby?

'Ik heb jarenlang mijn hoofd gebroken over wie geschikt zou zijn voor die rol. Adam paste absoluut niet bij het profiel dat ik in mijn hoofd had, en toch was ik onmiddellijk verkocht toen ik hem ontmoette. Ik had nog nooit van *Girls* gehoord en zijn *Star Wars*-films had ik nog niet gezien. Bovendien had hij niet de looks van een typische filmster, laat staan van een *romantic lead*. Instinctief wist ik echter dat hij de juiste keuze was. Ik ben zelden zo'n veelzijdige acteur tegengekomen. Hij kan in een handomdraai switchen tussen arrogant en naïef.'

Voor de rol van Don Quichot koos je uiteindelijk Jonathan Pryce, met wie je al samenwerkte aan *Brazil*, *The Adventures of Baron Munchausen* en *The Brothers Grimm*.

'Jonathan drong al geruime tijd aan om Quichot te mogen spelen, maar ik had altijd nee gezegd. Eerst omdat ik hem te jong vond, later omdat hij te dik was. Pas toen mijn Monty Python-makker Michael Palin het project had verlaten, daagde het me dat Jonathan eindelijk de juiste leeftijd en looks had om de rol te spelen.'

Lijkt de nieuwe versie op de film die je in 2000 probeerde te draaien?

'In die eerdere versie stootte Toby zijn hoofd en belandde hij in de zeventiende eeuw bij de echte Don Quichot. Mettertijd besefte ik dat ik zoets al had gedaan in *Time Bandits*. Daarom kwam ik met Toby's prille filmproject op de proppen. Daarin castte hij een

simpele Spaanse schoenmaker als Don Quichot en deed hem geloven dat hij *the real deal* was.'

Ik was ervan overtuigd dat de film-inde-film een knipoog naar *Lost in La Mancha* was.

'Nee, hoor. We wilden simpelweg aantonen dat Toby ooit een onschuldige ziel was, die samen met een groepje andere onschuldige zielen een onschuldig filmpje had gemaakt. Die onschuld raakte hij echter kwijt toen hij carrière maakte als reclamefilmer en zijn ware talent de rug toekeerde.'

Een vreemd onderwerp voor iemand die zelf nog steeds vecht voor zijn idealen.

'Misschien moet je het net omgekeerd bekijken en probeerde ik te verantwoorden waarom ik altijd films ben

blijven maken, hoewel er in de reclamewereld veel meer geld te verdienen valt. (lacht) Ik heb zelf jarenlang commercials gemaakt. De laatste dateert uit 2002. Het was er eentje voor Nike naar aanleiding van het WK voetbal. Ik verdiende in tien dagen meer dan wat ik uiteindelijk aan *The Man Who Killed Don Quixote* zal overhouden. Daarin schuilt de verleiding. De budgetten en de lonen liggen veel hoger, waardoor je comfortabeler kunt werken en leven. Toch ben ik ermee gestopt. Ik was het beu om dromen te verkopen, ik wilde zelf fulltime dromen.'

Waarom ben je stevast blijven dromen van dit project?

'In de eerste plaats omdat mijn vrienden en kennissen allemaal zeiden dat ik ermee moest ophouden. "Laat

het toch schieten, Terry", klonk het vaak. Telkens als ik dat hoorde, werd ik vastberadener – of koppiger. (lacht) Daarnaast ben ik altijd gefascineerd gebleven door Don Quichot en zijn knecht Sancho Panza. Het zijn twee geweldige personages die de dualiteit in elke mens perfect verpersoonlijken: de dromer en de realist.'

Die tweedeling zat ook al in *The Fisher King*, je film uit 1991 waarin Robin Williams een schijnbaar gekke dakloze speelde die door Jeff Bridges' cynische radiopresentator wordt bijgestaan in zijn zoektocht naar de heilige graal.

'Ik ben blijkbaar altijd al een romanticus geweest. Ik focus liever op het potentieel van onze wereld dan op de intrieste werkelijkheid. Quichot is ook

zo. Na elke tegenslag kruipt hij recht en gaat hij er opnieuw voor. Waarom? Omdat hij blijft dromen van een betere wereld.'

Krijgt de realist in je nooit de overhand? Wil je nooit op zoek gaan naar de diepere betekenis van wat je maakt?

'In de film zegt Quichot op een bepaald moment: "Denk je dat dingen verklaren ook maar iets verklaart?" Zo denk ik er ook over. Ik ben Terry Gilliam, niet Woody Allen. Hij vindt soelaas in de psychoanalyse en haalt er energie uit. Voor mij zou dat eerder een rem zijn. Ik hou van het mysterie op de paden die ik bewandel.'

Tot slot: hoe voelt het nu je jouw doel bereikt hebt? Vaak is de queeste interessanter dan het eindpunt.

'Daar heb ik me inderdaad zorgen over gemaakt. Dat begon al tijdens de shoot: die verliep zo vlekkeloos dat we helemaal op schema zaten. Vanzelfsprekend was dat niet, want met al die buitenopnames waren we ontzettend kwetsbaar voor de weersomstandigheden. Eén storm en alles was in de war gelopen. Toch bleef het onheil uit. Ook in de postproductie liep er niets mis. Toen de film helemaal afgewerkt was, heb ik hem dan maar meteen aan een groepje heel uiteenlopende mensen laten zien. Dat ze unaniem positief waren, deed me besluiten dat het dus niet voor niets is geweest. Eind goed, al goed.' ▣

VANAF 25 JULI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» GOEDE GILLIAM

De films van Terry Gilliam zijn niet altijd even geslaagd. Op *Vertigoweb.be* somt onze hoofdredacteur zijn lievelingsfilms van het Monty Python-lid op. *Tideland* is alvast niet van de partij.

THE MEG

GEHAAID

‘Wat jullie hebben ontdekt, is groter dan we ons ooit hebben kunnen voorstellen’, klinkt het in *The Meg*, de nieuwste toevoeging aan het *giant shark*-genre. Om de zoveel zomers wordt ons een monstervis beloofd die groter, sneller en bloeddorstiger is dan alle vorige. Maar welke haaienfilm heeft daadwerkelijk de langste?

tekst JONAS GOVAERTS

JAWS (1975): 7,5 m

Niet de grootste haai in de filmoceaan, mogelijk wel de dikste. Volgens regisseur Steven Spielberg zonk het drie ton zware creatuur tijdens zijn eerste take roemloos naar de zeebodem. De rubberen ster uit *Jaws* is overigens de enige haai ter wereld met wangen – de plooiën die ontstonden wanneer hij zijn bek opentrok, werden pas weggewerkt in de sequels.

DEEP BLUE SEA (1999): 8 m

Het is geen toeval dat de gekieuwde killers in *Deep Blue Sea* vijftig centimeter langer zijn dan de papzak uit *Jaws*: ‘Ik wilde Spielberg de loef afsteken’, gaf regisseur Renny Harlin toe. De doodsoorzaken van de drie eerste roofvissen in zijn film – ontploffing, elektrocutie en verbranding – komen overigens overeen met die van de haaien uit respectievelijk *Jaws*, *Jaws 2* en *Jaws 3-D*.

L'ULTIMO SQUALO (1981): 10 m

Dat groter niet per se beter is, demonstreerde de werk-onbekwame haai uit de Italiaanse *Jaws*-rip-off *L'ultimo squalo*. Zijn kop boven water steken en zijn muil opensperren: tot veel meer bleek deze aquatische stakker niet in staat. Niettemin blijft de inmiddels 79-jarige filmmaker Enzo G. Castellari dromen van een sequel: ‘Het wordt een jeugdfilm over een mensenhaai die verdrinkende kinderen redt. De titel? *White Death*.’

AATANK (1996): 18 m

Je weet dat je filmhaai niet naar behoren werkt wanneer zijn eerste slachtoffer, de bevallige Bollywoodzangeres Suzy D'Silva, eigenhandig in zijn muil moet kruipen. Het duurde zo lang voor *Aatank* – ook wel bekend als *Bollywood Jaws* – afgewerkt was dat twee van de acteurs de première niet zouden meemaken. Ze stierven niet aan haaienbeten, maar puur door ouderdom.

THE MEG (2018): 23 m

Fragment uit het boek *Meg: A Novel of Deep Terror*, waarop *The Meg* werd gebaseerd: ‘Ogen zo groot als basketballen... Kaken krachtig genoeg om een olifant te vellen... En neusvleugels zo gevoelig dat ze een druppel bloed of urine kunnen ruiken in een miljoen liter water.’ Het is niet geheel duidelijk of Alten het over de prehistorische haai uit de titel heeft, of over het hoofdpersonage gespeeld door Jason Statham. ▣

VANAF 15 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

DOGMAN

ALLEMANSVRIEND

Drie jaar nadat **Matteo Garrone** op zijn bek ging met de sprookjesmozaïek *Tale of Tales*, keert de Italiaanse cineast terug naar de harde misdaad van zijn doorbraakfilm *Gomorra*. Maar noem het op feiten gebaseerde *Dogman* vooral geen herhalingsoefening. 'Dit verhaal is veel intiemer.'

tekst STEVEN TUFFIN

Nadat Matteo Garrone in 2008 de wereld had veroverd met *Gomorra* – over de invloed van de maffia in en om Napels – liet hij de misdaad geruime tijd achter zich. In *Reality* uit 2012 focuste hij op een Jan Modaal wiens droom om aan *Big Brother* deel te nemen langzaam maar zeker in een nachtmerrie verandert. Met *Tale of Tales*, een dure verfilming van een verzameling sprookjes, belandde hij in 2015 zelf in een nachtmerrie. Voordien had hij in Cannes tweemaal de prijs van de jury gewonnen, dat jaar werd hij er op het hooggelach van pers en publiek onthaald.

Op de recentste editie van het filmfestival maakte Garrone echter een comeback van jewelste met *Dogman*,

een drama dat gebaseerd is op een gruwelijke moordzaak uit het Rome van de jaren tachtig. Marcello Fonte won in Cannes welverdiend de prijs voor beste acteur voor zijn vertolking van een vriendelijke hondenverzorger die zijn uiterste best doet om maatjes te blijven met Simoncino (Eduardo Pesce), een gewelddadige ex-bokser die altijd op zoek is naar cocaïne en andere kicks. Al snel wordt duidelijk dat hun vriendschap alleen maar slecht kan aflopen.

Signore Garrone, waarom achtte je de tijd opnieuw rijp voor een misdaadverhaal?

MATTEO GARRONE: 'In ieder geval niet omdat mijn vorige film geflopt was en ik nood had aan een hit.

Mensen die *Dogman* met *Gomorra* vergelijken, hebben maar weinig fantasie. Dit verhaal is veel intiemer. Bovendien kun je argumenteren dat het een wraakfilm is, of een ode aan de neorealistische klassiekers van De Sica. Eigenlijk ben ik er zelf nog niet uit wat voor film het is geworden. Eén ding staat vast: ik hou van archetypes, vandaar dat al mijn films aanvoelen als sprookjes. Het ene alleen al wat letterlijker dan het andere. (lacht)

Hoe ontdekte je hoofdrolspeler Marcello Fonte?

'Dat verhaal is een sprookje op zich. Tijdens de castingperiode ging ik naar een theatervoorstelling van een gezelschap dat bestond uit ex-gedetineerden kijken. Omdat een van hen plots was

overleden na een hersenbloeding, viel Marcello in. Hij werkte in het sociaal centrum waar de opvoering plaatsvond en had de repetities zo vaak bijgewoond dat hij de dialogen vanbuiten kende. Toen ik zijn gezicht zag, wist ik meteen dat ik de juiste man had gevonden.'

Hij had dus geen enkele filmervaring?

'Toch wel. Enkele jaren terug verfilmde hij het boek dat hij over zijn armzalige jeugd had geschreven. Daarin speelde hij maar liefst vier personages. Nadien volgden enkele kleinere rollen, maar daar bleef het bij. Hopelijk komt daar nu verandering in. Het doet me in ieder geval deugd dat hij gelauwerd werd in Cannes. Ik ben zelden zo'n natuurtalent tegen-

gekomen. Op de set was hij kinderlijk enthousiast. Hij ging helemaal op in zijn rol en zorgde keer op keer voor kleine extra's die het geheel alleen maar sterker maakten.'

Ook het afgeleefde badstadje waar je gedraaid hebt kan tellen als extraatje met een meerwaarde.

'Ik ga altijd op zoek naar locaties die het verhaal een extra dimensie geven. Ik kwam uit bij die plek omdat ze perfect paste bij het westernsfeertje dat ik nastreefde. Bovendien wonen er zo weinig mensen dat het gemeenschapsgevoel er enorm intens is, en dat is een essentieel onderdeel van het verhaal. Het is voor het hoofdpersonage heel belangrijk dat hij op goede voet staat met zijn burens.'

Tegelijk wil hij koste wat kost maatjes zijn met iemand die anderen mijden als de pest.

'Misschien is dat wel Marcello's grootste gebrek: hij wil door iedereen geliefd zijn. Enerzijds is het bewonderenswaardig dat hij overloopt van liefde voor zijn dochter en de honden die hij verzorgt. Anderzijds houdt hij er bijna kinderlijke ideeën op na over trouw en vriendschap.'

Tot zijn stoppen doorslaan.

'Door Marcello's band met Simoncino wordt hij meegezogen in een spiraal van geweld. Zeker als je niet opvliegend van karakter bent, loop je het gevaar dat je daar niet zonder kleerscheuren afkomt. Je speelt gaandeweg een deel van jezelf kwijt. Natuurlijk heb ik makkelijk praten, want ik heb nog nooit in zo'n situatie gezeten. Volgens mij is leven in de buurt van geweld zonder zelf gewelddadig te worden een van de moeilijkste dingen die er bestaan.'

Over geweld gesproken: het valt op dat je bepaalde gruwel niet toont.

We hebben die dingen wel degelijk gedraaid, want in het echt zijn ze ook gebeurd. Tijdens de montage besefte ik echter dat die elementen ervoor zorgden dat de focus verschoof van het hoofd-

personage naar het spektakel, en dat interesseerde me niet. Ineens begreep ik ook waarom ik er twaalf jaar over heb gedaan om deze film te maken: het gevaar dat het een goedkope *exploitation*-film zou worden was immens. Geef toe: niemand heeft nood aan een zoveelste portie *torture porn*.'

Sommigen lezen het verhaal van de kleine man die zich onverwacht brutaal verzet tegen de grote bullebak als een metafoor voor de zoveelste ruk naar rechts in je geboorteland.

'Geweld bestaat in eindeloos veel varianten. Of het nu gaat om pestgedrag op school, je wederhelft mishandelen of wat Marcello moet doorstaan: uiteindelijk gaat het allemaal om hetzelfde, namelijk angst zaaien. Jammer genoeg spelen bepaalde politici daarop in en gaat de grote massa daarin mee. Ze beseffen alleen niet dat ze vooral schrik moeten hebben van degenen die ze blindelings volgen.'

Je had het daarnet over De Sica, maar ik zag in Dogman nog veel andere invloeden uit de Italiaanse filmgeschiedenis.

'Ik kan niet ontkennen dat de cinema van mijn vaderland altijd in mijn achterhoofd zit. Zo deed Marcello's karakterkop me vaak denken aan al die fantastische figuren uit de films van Pasolini. Minder positief: ik ben intussen zo oud dat ik mezelf er steeds vaker op betrap dat ik shots pik uit mijn eigen films. (lacht) ▣

VANAF 1 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» HONDENCINEMA

De relatie tussen mens en hond staat regelmatig centraal in films. Op *Vertigoweb.be* sommen we enkele andere kefferklassiekers op. Natuurlijk ontbreekt *Amores perros* niet.

ANDERS BEKEKEN

De wereld vanuit het perspectief van een citroenvlinder, psychotische vrouwen of een dertig meter hoge spar: het werk van Eija-Liisa Ahtila is op z'n minst intrigerend. M-Museum Leuven organiseert de eerste solotentoonstelling gewijd aan het oeuvre van de Finse kunstenaars.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

In *Studies on the Ecology of Drama* werpt Eija-Liisa Ahtila een kritische blik op het antropocentrische wereldbeeld dat zowat altijd aan de basis van films ligt. Zo bekijkt ze soms de dingen vanuit het perspectief van een jeneverbesstruik, een gierzwaluw of een citroenvlinder. En ondertussen deconstrueert ze vrolijk het filmmedium, dat haar werk sterker gevoed heeft dan je op het eerste gezicht vermoedt.

Het werk lijkt een kunstinstallatie, maar zowat alles eraan is terug te brengen op het filmmedium, zelfs de drie schermen waarop het geprojecteerd wordt. Het gebruik daarvan is minder beïnvloed door de

multischermprojectie van hedendaagse installaties dan door de *polyvision* van de innovatieve filmmaker Abel Gance, die voor zijn *Napoléon* (1927) met drie naast elkaar liggende beeldvlakken experimenteerde.

Sleutelwerk

De 58-jarige Ahtila is een gewaardeerde videoartieste en filmmaker die in de meest prestigieuze musea ter wereld (Tate Modern, Museum of Modern Art, Jeu de Paume) een solotentoonstelling heeft gehad. In M-Museum Leuven presenteert ze naast een aantal tekeningen zeven filminstallaties die stuk voor stuk aangepast zijn aan de locatie. Het

oudste werk dateert van 2001, het jongste is van dit jaar.

Studies on the Ecology of Drama (2014) is door zijn dubbele insteek een sleutelwerk in deze expo en in Ahtila's oeuvre, maar het kwam niet uit de lucht vallen. Formeel was het een verdieping van de aanpak die de kunstenaar al had uitgewerkt in *The Annunciation* (2010). Daarin verplaatst ze de annunciatie – in de christelijke iconografie de mededeling van de aartsengel Gabriël aan Maria dat ze uitverkoren is om de zoon van God te baren – naar de tegenwoordige tijd. Maar vooraleer die fictie tot leven komt, toont Ahtila het repetitieproces en andere voorbereidingen.

Contrasterende gevoelens

Een radicaal ander werk is het zes minuten durende *Horizontal* (2011), waarin Ahtila een dertig meter hoge spar toont. Om de monumentaliteit van de boom te bewaren zat er niets anders op dan hem horizontaal te projecteren. De aaneensluitende beelden van zes parallel geplaatste projectoren leveren een fascinerend portret van een ontegensprekelijk levend organisme op. Door de boom horizontaal te tonen koppelt Ahtila de monumentaliteit aan kwetsbaarheid, wat tot een fascinerende spanning leidt: zowel overrompend als intiem, hoe vreemd die tegenstelling ook mag lijken.

Die contrasterende gevoelens zitten

ook in *The Present* (2001), vijf korte films die worden afgespeeld op monitors die in een grote zaal verspreid staan. Ze duren maximaal twee minuten en tonen vrouwen in extreem emotionele situaties. In een ervan verstopt een vrouw zich onder een bed om te ontsnappen aan ingebeelde moordenaars. In een andere kruipt een wanhopige dame op handen en voeten over een brug. De verhalen zijn fictief, maar Ahtila heeft inspiratie geput uit gesprekken met vrouwen die een psychose hebben gehad. ▣

De overzichtstentoonstelling van Eija-Liisa Ahtila loopt tot 16 september in het M-Museum Leuven.

Horizontal

OP DE DOOL

Voor de opvolger van de horrorsensatie *It Follows* gooide regisseur David Robert Mitchell het roer radicaal om. *Under the Silver Lake* is een neo noir waarin Andrew Garfield naar zijn bevallige buurvrouw speurt in de labyrintische onderbuik van Los Angeles. 'Nergens is de grens tussen droom en nachtmerrie zo dun.'

tekst STEVEN TUFFIN

Niemand had kunnen vermoeden dat *It Follows*, de tweede film van David Robert Mitchell, zou uitgroeien tot een waar cultfenomeen. Toch bouwde de horrorprent rond een bovennatuurlijke bedreiging die wordt doorgegeven via geslachtsgemeenschap een reputatie van jewelste uit. In die mate zelfs dat Quentin Tarantino zich er – weliswaar niet eenzijdig positief – over uitliet.

Mitchell weerstond aan de lokroep van het makkelijke succes en ruidde griezel in voor neo noir. In *Under the Silver Lake* speelt Andrew Garfield een nietsnut die in de hippe buurt uit de titel woont en droomt van een Hollywoodcarrière. Wanneer zijn knappe buurvrouw (Riley Keough) spoorloos blijkt, gaat hij naar haar op zoek.

Wat begint als een koldereske speurtocht, transformeert gaandeweg tot een bevreemdende afdaling in de donkerste krochten van Los Angeles. Herinneringen

aan *Inherent Vice*, de Thomas Pynchon-verfilming die Paul Thomas Anderson enkele jaren terug op de wereld losliet, zijn onvermijdelijk.

'Puur toeval', lacht Mitchell. 'Ik schreef het scenario van *Under the Silver Lake* in 2012. Ik wist toen niet eens dat die verfilming eraan kwam. Bovendien heb ik nog nooit een boek van Pynchon gelezen. Al geloofden sommige van mijn vrienden dat niet toen ik ze het scenario had laten lezen.'

Film noir is een genre dat al decennialang meegaat. Wat maakt het zo aantrekkelijk voor cineasten?

DAVID ROBERT MITCHELL: 'Het blijft tot de verbeelding spreken. Ik ken geen enkele cinefiel die niet houdt van films als *The Big Sleep*, *Kiss Me Deadly* en *The Long Goodbye*. Daarnaast is de film noir misschien wel het ultieme genre om verhalen te vertellen over Los Angeles, een stad waar de grens tussen droom en nachtmerrie flinterdun is.'

Het genre lijkt inderdaad onlosmakelijk verbonden met de City of Angels. 'Er zijn maar weinig plekken op aarde waar rijk en arm zo dicht bij elkaar wonen. Dat zorgt voor een speciaal soort spanning. De *haves* wonen in van die gigantische, afgeschermd villa's die enorm tot de verbeelding spreken. De *havenots* hebben er alles voor over om ook deel uit te maken van dat mysterieuze, exclusieve wereldje.'

Jij bent blijkbaar niet zo geïnteresseerd in de lifestyle van the rich and the famous. Anders had je na het succes van *It Follows* toch een mainstream-Hollywoodproductie gemaakt, niet?

'Er zijn me een paar projecten aangeboden, maar ik heb altijd beleefd bedankt. Ik steek zoveel van mezelf in mijn werk dat het me onmogelijk lijkt om opdrachtfilms te maken. Ik weet exact wat ik wil maken en ga alles op alles zetten om dat te realiseren.'

En dat in een tijdperk waarin de megafranchises de scepter zwaaien. 'Af en toe kan ik weleens een blockbuster smaken, maar het is angstaanjagend dat er voor niets anders nog plaats is. Er wordt vaak geopperd dat het jammer is dat het middenveld verdwenen is, maar als we niet oppassen zijn straks ook

lowbudgetproducties voltooid verleden tijd. We leven in een of-tijdperk terwijl een en-enmentaliteit veel vrijkender zou zijn.'

Met *It Follows* bewees je nochtans dat indieproducties nog steeds een groot publiek kunnen aanspreken. Had je dat zien aankomen?

'Laten we zeggen dat ik er heel hard op hoopte. Ik ben bewust voor een tijdloze film gegaan, die toekomstige generaties ook nog zullen appreciëren. In mijn ogen hebben alle klassiekers immers één gemene deler: generatie na generatie geniet ervan.'

Alleen Quentin Tarantino bleek niet zo'n fan.

'Quentin had problemen met bepaalde plotelementen. Ondertussen hebben we elkaar ontmoet en is alles uitgeklaard. Ik vind hem nog steeds een fantastische filmmaker en hij heeft ook positieve dingen over *It Follows* gezegd. Dat waardeer ik enorm.'

Terug naar *Under the Silver Lake*. Hoe kwam je erbij om ex-Spider-Man Andrew Garfield een comic over die superheld te laten lezen in de film? 'Geloof het of niet: dat stond al in het scenario voor we Andrew castten. Toen hij aan boord kwam, wilden we het aanpassen. Maar we zijn daar van

teruggekomen hebben het omarmd als een magisch metamoment.'

Op een bepaald moment geeft het hoofdpersonage enkele tieners een stevig pak slaag. Vanwaar dat plotse geweld?

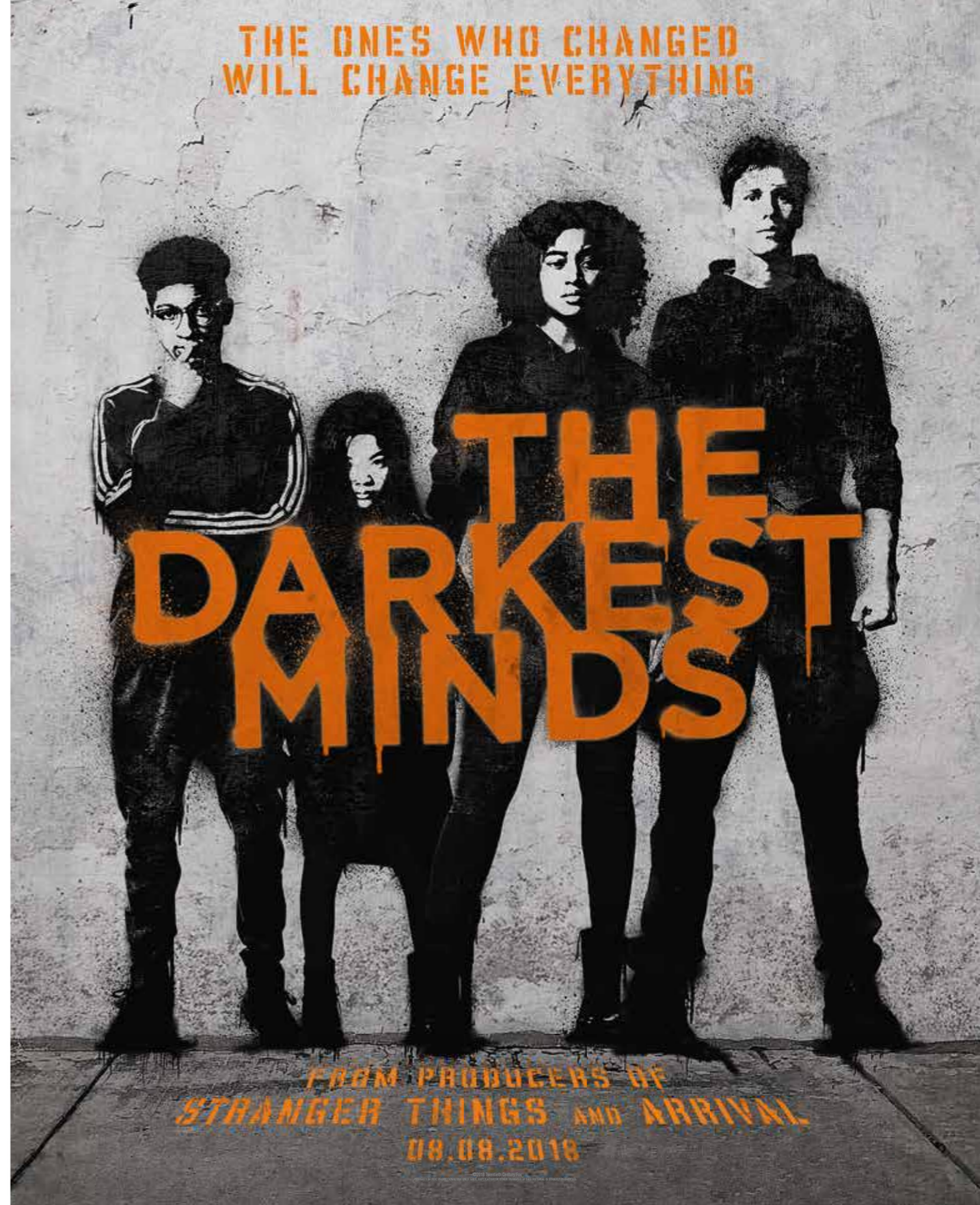
'Het is uiterst moeilijk om hoogte te krijgen van de protagonist. Aanvankelijk lijkt hij een lieflijke *stoner* met een gezonde interesse in vrouwelijk schoon, maar gaandeweg merk je steeds meer barsten in zijn persoonlijkheid. Dat hij die pubers zo brutaal aanpakt, is een eerste teken dat het niet zo goed gaat met hem. *Under the Silver Lake* is net zoals de meeste films noirs niet alleen een fysieke, maar ook een mentale zoektocht.' ▣

VANAF 15 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@Waazinema

» NOIR WAAR?

De film noir is bijna onlosmakelijk verbonden met Los Angeles. Op Vertigoweb.be cruisen we door de stad en stoppen we bij enkele iconische locaties uit het genre.

ROMA

31 AUG

SALIF KEITA
+ VOOR EN NA DTM FUNK

TOOTS & THE MAYTALS

15 SEP

THEY MIGHT BE GIANTS
I LIKE FUN

26 SEP

JAZZ

2 SEPTEMBER
AVISHAI COHEN TRIO
CELEBRATING GENTLY DISTURBED 10th ANNIVERSARY

14 SEPTEMBER
TORD GUSTAVSEN TRIO

7 OKTOBER
BRAM DE LOOZE
STRAIGHT STRUNG CONCERT GRAND

24 OKTOBER
AZIZA
feat. DAVE HOLLAND, CHRIS POTTER, LIONEL LOEKE & ERIC HARLAND

2 NOVEMBER
AVISHAI COHEN
1970

16 NOVEMBER
ALFA MIST

13 DECEMBER
TONY ALLEN
THE SOURCE

10 JANUARI
BERAADGESLAGEN

19 MAART
ANOUAR BRAHEM
feat. NASHEET WAITS, DAVE HOLLAND & DJANGO BATES: BLUE MAQAMS

28 SEP

SONGS: MOLINA
A MEMORIAL ELECTRIC CO.
- met -
TIMOTHY SHOWALTER (STRAND OF OAKS),
ERIN OSMON
& SPECIAL GUESTS

CUCA ROSETA

6 OKT

MARK LANEGAN & DUKE GARWOOD

11 OKT

12 OKT

TITO PARIS & SARA TAVARES
NOITE DE CABO VERDE

20 OKT

BALOJI
i.h.k.v. L' Afrique C'est Chic

31 OKT

GEORGE EZRA

1 NOV

FATHER JOHN MISTY
+ BEDOUINE
i.h.k.v. Autumn Falls Festival

7 NOV

DAMIEN JURADO

DE ROMA TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT
HET VOLLEDIGE PROGRAMMA & TICKETS: WWW.DEROMA.BE + 03 600 16 60

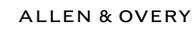
M HKA

FLEMISH MASTERS 2018
ANTWERP BAROQUE 2018
RUBENS INSPIRES

Sanguine | Bloedrood
Luc Tuymans on Baroque

01.06 — 16.09

antwerpbaroque2018.be

FILM OP HET STRAND

IEDERE DONDERDAG
IN JULI EN AUGUSTUS

GRATIS

STRAND ZEEBRUGGE
ICARUS SURFCLUB

05 JUL 14:00 FERDINAND
16:00 CASPER & EMMA DE BERGEN IN
20:00 DUNKIRK

12 JUL 14:00 HAPITEIN ONDERBROEK
16:00 DE BUURTSPION
20:00 THE FOUNDER

19 JUL 14:00 BIGFOOT JUNIOR
16:00 DE RAKET: GEROMMEL IN DE RUIMTE
20:00 MOONLIGHT

26 JUL 14:00 VERSCHRIKKELIJKE IHKE 3
16:00 DIKHEITJE DAP
20:00 TURIST

02 AUG 14:00 STORKS
16:00 MAGIE IN DE BERGEN
20:00 BABY DRIVER

09 AUG 14:00 GRUWELIJKE RIJMEN
16:00 ROSIE EN MOUSSA
20:00 ARRIVAL

16 AUG 14:00 DE SMURFEN EN HET VERLOREN DORP
16:00 MOLLY MONSTER
20:00 MANCHESTER BY THE SEA

23 AUG 14:00 RITA EN HROKODIL
16:00 HOTEL DE GROTE L
20:00 BELGICA

30 AUG 14:00 COCO
16:00 VILENBAL
20:00 GIRLS TRIP

lokerse feesten

3-12 AUG 2018

SIMPLE MINDS . THE PRODIGY . DIE ANTWOORD
KASABIAN . dEUS . 2MANYDJS live
GOJIRA . DROPKICK MURPHYS . PRETENDERS
DEADMAU5 . ZARA LARSSON . GUCCI MANE
TRIGGERFINGER . BAD RELIGION . STEEL PANTHER
CLEAN BANDIT . CHASE & STATUS DJ SET & RAGE
FRONT 242 . ARSENAL . CLOUSEAU . BART PEETERS

MANIC STREET PREACHERS . NOVASTAR . COELY
GARY NUMAN . JASPER STEVERLINCK . NIELS DESTADSBADER
BRIDES OF LUCIFER . HATEBREED . TURBONEGRO
SUICIDAL TENDENCIES . WARHAUS . FACES ON TV
T HOF VAN COMMERCE . WARHOLA . THECOLORGREY
LIL KLEINE . SEVN ALIAS . CHERRY MOON LEGENDS

Tickets NU te koop: lokersefeesten.be

© 2018 Lucasfilm Ltd. & TM. All rights reserved. Used under authorization.

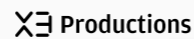
STAR WARS™

IDENTITIES

THE

EXHIBITION

STARWARSIDENTITIES.BE

> **2 SEPT PALEIS 2**

DE GROOTSTE DINO SHOW OOIT!

NA 65 MILJOEN JAAR ZIJN ZE TERUG!

Presented by Global Creatures in association with BBC Worldwide Ltd.

WALKING WITH DINOSAURS

THE ARENA SPECTACULAR

7-9 DEC. 2018
PALEIS 5 · BRUSSELS EXPO
www.dinosaurlive.com

 Walking with Dinosaurs is a trademark of the British Broadcasting Corporation and is used under license. WWD logo © BBC 2017. The BBC is a trademark of the British Broadcasting Corporation and is used under license. BBC logo © BBC 1996

MET 70-KOPPIG ORKEST DE BESTE FILMMUZIEK IN CONCERT!

HARRY POTTER, BATMAN, STARS WARS, E.T., SUPERMAN, GLADIATOR, INCEPTION, DA VINCI CODE, RAIDERS OF THE LOST ARK, PIRATES OF THE CARIBBEAN...

JOHN WILLIAMS

VS

HANS ZIMMER

BRUSSEL
PALEIS 12
WOENS. 03/10/2018
20.00

ANTWERPEN
STADSSCHOUWBURG
DON. 04/10/2018
20.00

GENT
CAPITOLE
ZON. 07/10/2018
19.00

INFO & RESERVATIE: WWW.CLASSICALL.BE
TICKETMASTER: 0900.40.850 - FNAC:0900.00.600

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Escobar

Regie Fernando León de Aranoa
Cast Javier Bardem, Penélope Cruz, Peter Sarsgaard
Speelduur 2u05
Vanaf 6 juni in de bioscoop

Het echtpaar Javier Bardem/Penélope Cruz reconstrueert de turbulente relatie van de brutale drugsbaron Pablo Escobar en het opportunistische televisiegezicht Virginia Vallejo in deze Spaanse achterneef van *Scarface* en *Blow*.

@ChrisCraps

Disobedience

Regie Sebastián Lelio
Cast Rachel Weisz, Rachel McAdams, Alessandro Nivola
Speelduur 1u54
Vanaf 13 juni in de bioscoop

Wanneer haar vader overlijdt, keert Rachel Weisz terug naar de orthodox joodse gemeenschap waar ze is opgegroeid. Daar steekt de pijn van weleer opnieuw de kop op. Alsof de minnaars uit *La vie d'Adèle* elkaar na vijftien jaar terugzien.

@RubenNollet

Beast

Regie Michael Pearce
Cast Jessie Buckley, Johnny Flynn, Geraldine James
Speelduur 1u47
Vanaf 20 juni in de bioscoop

Een jonge vrouw met een dominante moeder wordt smoorverliefd op een sexy rebel. Maar is hij de seriemoordenaar die het eiland Jersey onveilig maakt? Dramatische thriller die de opzet van *Jagged Edge* kruist met het realisme van Andrea Arnold.

@RubenNollet

Hereditary

Regie Ari Aster
Cast Toni Collette, Gabriel Byrne, Alex Wolff
Speelduur 2u07
Vanaf 27 juni in de bioscoop

In deze Sundance-hit zoekt Toni Collette een kleine twintig jaar na *The Sixth Sense* het huivergenre opnieuw op als een labiele kunstenares wier gezin onder paranormale druk komt te staan. Een mix van *Get Out*, *The Witch* en *The Conjuring*.

@Waanzinema

Voyage of Time: Life's Journey

Regie Terrence Malick
Cast Cate Blanchett
Speelduur 1u30
Vanaf 4 juli in de bioscoop

Terrence Malick breidt het memorabele middenstuk van *The Tree of Life* – dat met de dinosaurus – uit tot een documentaire à la *Koyaanisqatsi*. Een poëtische reflectie op het leven met de zachte vertelstem van Cate Blanchett.

@RubenNollet

UNIVERS|CINE.BE

Een andere kijk op film

VERTIGO's VOD SELECTIE

Adil El Arbi en Bilall Fallah tekenen voor een rasechte Hollywoodblockbuster, maar dan wel eentje gesitueerd in de Antwerpse volkswijk 't Kiel.

UNIVERS|CINE.BE

Via het video on demand platform van UniversCine kan je de nieuwste films bekijken op aanvraag. Ontdek onze catalogus van meer dan 2000 films met een passie voor fictie, documentaires, cult en classics.

► nl.universcine.be

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod
van

De volledige programmatie kun je vinden
op vier.be.

The Silence of the Lambs

12/6 om 20u35 op

Natuurlijk verdient Anthony Hopkins alle lof voor zijn verrukkelijke vertolking van Hannibal Lecter, maar ook Jodie Foster is niet te versmaden als Clarice Starling, de beginnende FBI-agente met wie de intellectuele seriemoordenaar perverse psychologische spelletjes speelt.

The Hurt Locker

27/7 om 20u30 op

In dit Oscarwinnende relaas over een onstabiel lid van de Amerikaanse militaire ontmijningsdienst tijdens de Irakoorlog balanceert Kathryn Bigelow meesterlijk tussen aangrijpend psychologisch portret en aan Hitchcock schatplichtige nagelbijtcinema.

Inception

11/8 om 20u25 op

Christopher Nolans breinbrekende blockbuster over dromen-in-dromen-in-dromen is een majestueuze metafilm. Of is het puur toeval dat er geknipoogd wordt naar *Shutter Island* en *La vie en rose*, de vorige films van hoofdrolspelers Leonardo DiCaprio en Marion Cotillard?

Rocky

16/6 om 22u25 op

Het *from zero to hero*-gegeven werden zelden zo trefzeker in filmvorm gegoten als in dit boksdrama dat diende als visitekaartje van de destijds nobele onbekende Sylvester Stallone. Die vertolkte niet alleen de hoofdrol, maar schreef ook het scenario. Goed voor drie Oscars.

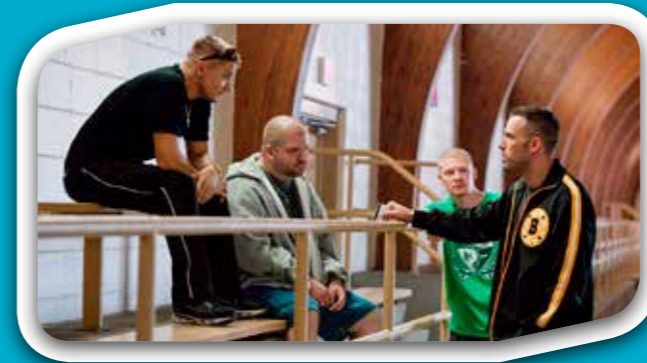

Point Break

6/7 om 22u35 op

Jaren voordat de term *bromance* gemeengoed was, legde Kathryn Bigelow de ultieme versie er reeds van vast op pellicule. FBI-agent Keanu Reeves infiltreert in de bende van Patrick Swayze's charismatische adrenalinefreak die houdt van surfen, skydiven en banken overvallen.

The Town

17/8 om 20u30 op

Na zijn kleinschalige regiedebuut *Gone Baby Gone* haalde Ben Affleck het grovere geschut boven voor dit *Heat*-achtig misdaaddrama, waarin hij zelf de hoofdrol voor zijn rekening nam: een misdadiger die gevoelens krijgt voor een vrouw die hij tijdens een bankoverval gijzelde.

The Prestige

24/8 na Sports Late Night op

Wat ogenschijnlijk een vluggertje tussen *Batman Begins* en *The Dark Knight* was, bleek een van Christopher Nolans persoonlijkste projecten. Christian Bale en Hugh Jackman spelen twee goochelaars die tot het uiterste gaan om de ultieme illusie te creëren. Fluisterde daar iemand 'meta'?

BESTE. FILM. OOIT.

Over the Edge

Regie Jonathan Kaplan / Cast Matt Dillon, Michael Kramer, Harry Northup / Speelduur 1u35 / Jaar 1979

Coming-of-agefilms zijn vaak zo begaan met nostalgie, dat ze niet laten zien hoe verschrikkelijk saai het leven van een tiener kan zijn. In *Over the Edge* vervelen de jonge protagonisten zich wél dood. Sommigen van hen zelfs letterlijk.

De film is gebaseerd op een artikel uit de *San Francisco Examiner*, over minderjarige vandalen in Amerikaanse slaapwijken. 'Veel van die plekken werden gebouwd zonder dat er rekening werd gehouden met het hoge percentage jongeren onder de bewoners', aldus regisseur Jonathan Kaplan. 'Voor de plaatselijke kids was er niets te doen, behalve flippen.'

Tussen de flippende kids in *Over the Edge* herken je onder meer een piepjonge Matt Dillon (*uiterst rechts op de foto, nvdw*), die tot dan toe nog nooit een camera van dichtbij had gezien. Om de veertienjarige acteur in de juiste richting te laten kijken, plakte Kaplan een biljet van twintig dollar op zijn eigen

voorhoofd, dat Dillon mocht houden als hij er tijdens een take naar bleef staren. Kaplan: 'Ik denk dat Matt in totaal tweehonderd dollar extra heeft verdiend.'

Wanneer Dillons personage Richie halverwege de film wordt doodgeschoten door de moegetergde sherrif Doberman (Harry Northup) en de andere tieners in opstand komen, maakt de film eindelijk zijn titel waar.

De gewelddadige finale, waarin de kinderen alle volwassenen opsluiten in de schoolhal en vervolgens het stadsje kort en klein slaan, werd destijds door critici afgedaan als een goedkoop schokeffect, dat enkel om commerciële redenen werd toegevoegd. Exact twintig jaar later bleek hoe profetisch die scène was toen een gebouw op nog geen uur rijden van de filmlocatie getroffen werd door twee ziedende tieners: Columbine High School in Colorado.

Over the Edge is bekend om enkele van de rauwste tienervertolkingen die ooit op pellicule zijn vastgelegd, maar ook

om zijn übercoole muziek. Geïnspireerd door *Mean Streets* plamuurde Kaplan zijn geluidsband vol met knoertharde rocksongs. Voor het originele vinyl, door *Almost Famous*-regisseur Cameron Crowe uitgeroepen tot beste soundtrack ooit, betaalt u op eBay inmiddels een fortuin. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Over the Edge kreeg een tweede leven in de jaren negentig, toen Kurt Cobain in een interview beweerde dat die film zowat zijn hele persoonlijkheid had gevormd. Alleen al het feit dat hij de videoclip van *Smells Like Teen Spirit* inspireerde, maakt van *Over the Edge* deze maand de Beste Film Ooit.

FILMPJE MEEPIKKEN, TERRASJE DOEN, FESTIVALBEATS BELEVEN...

LEEF JE KNAPPE KOP
UIT DEZE ZOMER!

En haast je daarna naar AP Hogeschool Antwerpen: de plek waar media junks, technology freaks, food lovers, trendsetters en music addicts elkaar ontmoeten.

WWW.AP.BE

f APHogeschool t @AP_Hogeschool i APHogeschool

ARTESIS PLANTIJN
HOGESCHOOL ANTWERPEN

NOORWEGEN CRUISE 2019

DANKZIJ JULLIE STEUN ZIJN WE
DE NUMMER 1 VAN DE BENELUX
VOOR SCANDINAVIË!

8 FIJNE DAGEN VANAF €1099

Super-vroegboekactie: Kinderen tot en met
17 jaar reizen mee voor slechts €299

(indien samen met 2 volwassenen in dezelfde kajuit)
Deze scherpe kinderprijs is geldig voor alle afreizen,
dus ook in juli en augustus 2019.

9 AFREISDATA 2019: 4 & 18 mei / 1 & 29 juni / 13 & 27 juli / 10 & 24 augustus / 7 september

Geniet van onze grote aankoop & ontvang vele extra's!

Autocar vanuit Vlaanderen heen en terug

Cruise op basis van volpension

Foien inbegrepen

Uitgebreid drankenpakket inbegrepen

(de klok rond in alle bars/lounges/restaurants)

Prachtige vaarroute

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

MSC Meraviglia 4+

